

Stephen Goldin

ΟΡΔΕΣ

Stephen Goldin

Ορδεις

«Tektime S.r.l.s.»

Goldin S.

Ορδεσ / S. Goldin — «Tektime S.r.l.s.»,

ISBN 978-8-87-304028-6

Ένας εξωγήινος επισκέπτεται τη Γη, αόρατος μέσω της αστρικής προβολής, όταν γίνεται, παρά τη θέλησή του, μάρτυρας σε ένα φόνο. Τώρα, αντιμετωπίζει δύο προβλήματα: Θα πρέπει να αναφέρει το έγκλημα στις Αρχές... κι αν ναι, πώς; Ο Ουέσλι Στόουνταμ, ένας φιλόδοξος δικηγόρος και πολιτικός, μόλις δολοφόνησε τη γυναίκα του σε μία έκρηξη οργής. Τώρα, σχεδιάζει να κατηγορήσει έναν αθώο άντρα για το έγκλημα αυτό. Αλλά δεν έχει καταλάβει ότι υπήρχε μάρτυρας στο έγκλημα: ένας αόρατος εξωγήινος, που επισκέφτηκε τη Γη, μέσω αστρικής προβολής. Τώρα ο εξωγήινος έχει δύο προβλήματα: Θα πρέπει να αναφέρει το έγκλημα στις Αρχές...κι αν ναι πώς;

ISBN 978-8-87-304028-6

© Goldin S.

© Tektime S.r.l.s.

Содержание

ΟΡΔΕΣ	6
Πίνακας Περιεχομένων	7
Πρόλογος	8
Κεφάλαιο 1	10
Κεφάλαιο 2	24
Κεφάλαιο 3	33
Κонец ознакомительного фрагмента.	34

ΟΡΔΕΣ

του Stephen Goldin

Η μετάφραση εκδόθηκε από την Tektime

Ορδές. Copyright 1975. Stephen Goldin. Με επιφύλαξη κάθε νόμιμου δικαιώματος.

Πρωτότυπος τίτλος: Herds

Μετάφραση: Αθανασία Σερεπίσου

Πίνακας Περιεχομένων

[Πρόλογος](#)

[Κεφάλαιο 1](#)

[Κεφάλαιο 2](#)

[Κεφάλαιο 3](#)

[Κεφάλαιο 4](#)

[Κεφάλαιο 5](#)

[Κεφάλαιο 6](#)

[Κεφάλαιο 7](#)

[Κεφάλαιο 8](#)

[Κεφάλαιο 9](#)

[Κεφάλαιο 10](#)

[Κεφάλαιο 11](#)

[Κεφάλαιο 12](#)

[Κεφάλαιο 13](#)

[Κεφάλαιο 14](#)

[Κεφάλαιο 15](#)

[Σχετικά με τον Stephen Goldin](#)

[Συνδεθείτε με τον Stephen Goldin](#)

Αφιερωμένο στη μητέρα μου, Φράνσις Γκόλντιν, στην οποία, πάντα, άρεσαν τα μυστήρια

Πρόλογος

Ο πλανήτης Ζάρτι, κάποτε ήταν γαλήνιος. Η πιο εξελιγμένη φυλή ήταν ένα είδος ευγενικών, φυτοφάγων με μακριούς λαιμούς, οι οποίοι δεν είχαν άλλη προσδοκία, από το να γεμίζουν τις κοιλιές τους. Οι Ζαρτίκου ενώθηκαν σε ορδές, για την προστασία τους από τους εισβολείς και, τελικά, επινόησαν απλές μεθόδους επικοινωνίας, προκειμένου να ανταλλάσσουν βασικές ιδέες μεταξύ τους.

Χωρίς προειδοποίηση, ήρθαν οι Οφάσι. Η φυλή αυτών των ταξιδιωτών του διαστήματος, έφτασαν μαζικά στο Ζάρτι, εκατοντάδες εκατομμύρια από αυτούς – θεωρητικά όλος ο πληθυσμός των Οφάσι – σε διαστημόπλοια διαμέτρου αρκετών μιλίων το καθένα. Μαζεύτηκαν σαν ακρίδες πάνω από αυτόν τον ειδυλλιακό πλανήτη και άλλαξαν ριζικά τη ζωή εκεί.

Πρώτα, έφτιαξαν ζωολογικούς κήπους, συγκεντρώνοντας δείγμα από κάθε βασική κατηγορία ζώων, που μπορούσαν να βρουν. Τα δείγματα εξετάστηκαν, ερευνήθηκαν και καταπονήθηκαν, με κάθε δυνατό τρόπο, για λόγους πολύ πανούργους για να μπορέσει να τους συλλάβει κανείς. Οι Ζαρτίκου πέρασαν τη δοκιμασία και κρατήθηκαν, ενώ οι άλλοι επεστράφησαν στο φυσικό τους περιβάλλον.

Ήταν μία συγκέντρωση ειδών από όλο τον πλανήτη. Όλοι οι Ζαρτίκου αιχμαλωτίστηκαν και κρατήθηκαν σε ξεχωριστές φυλακές. Όσοι δεν μπορούσαν να αιχμαλωτιστούν, θανατώνονταν απευθείας. Μετά, ξεκίνησαν τα βασανιστήρια. Πολλοί Ζαρτίκου σκοτώθηκαν και τους έγινε νεκροψία. Άλλοι δεν ήταν τόσο τυχεροί - τους άνοιξαν ενώ ήταν ζωντανοί, για να παρατηρήσουν το σύστημά τους σε λειτουργία. Οι κραυγές αυτών των δύσμοιρων πλασμάτων έφταναν μέχρι τις φυλακισμένες ορδές, πανικοβάλλοντας τα άλλα ζώα και προκαλώντας ακόμη περισσότερους θανάτους.

Σε κανέναν Ζαρτίκου δεν επιτρεπόταν η φυσιολογική αναπαραγωγή. Ειδικά επιλεγμένο σπέρμα και ωάρια, συνδυάζονταν με τεχνητή σπερματέγχυση, ενώ οι Οφάσι κατέγραφαν με ηρεμία, τα αποτελέσματα αυτών των αναπαραγωγών, για τρεις γενιές. Όταν οι υπολογιστές τους είχαν αρκετά δεδομένα, ξεκίνησαν να μεταλλάσσουν τη δομή του DNA των Ζαρτίκ γαμετών. Τα γονίδια που δεν τους άρεσαν, αποσύρονταν και τα αντικαθιστούσαν με καινούργια, για να δουν τι αποτέλεσμα θα έχουν στη νέα γενιά. Μερικά από αυτά τα γονίδια, ήταν, επίσης, ανεπιθύμητα και απαλείφονταν στις ακόλουθες γενιές.

Μετά από είκοσι ζωές των Ζαρτίκου, γεννήθηκε μία γενιά που ταίριαζε με το ιδανικό πρότυπο των Οφάσι. Όταν αυτή η γενιά ωρίμασε, όλα τα εναπομείναντα μέλη των προηγούμενων γενεών θανατώθηκαν, έτσι ώστε να μην αφήσουν κανέναν άλλον, εκτός από αυτό το νέο είδος των Ζαρτίκου, να κληρονομήσει τον κόσμο.

Αυτά τα νέα πλάσματα είχαν σημαντικές διαφορές από τους προγόνους τους, οι οποίοι τριγύριζαν ελεύθεροι στα δάση του Ζάρτι. Ήταν μεγαλύτεροι, δυνατότεροι και πιο υγιείς. Η όρασή τους ήταν οξύτερη. Τα σκληρά, μπερδεμένα μαλλιά, που βρίσκονταν στις πλάτες τους, είχαν γίνει η πανοπλία τους. Οι μικρές προεκτάσεις που, αρχικά, χρησίμευαν στο να σταθεροποιούν τα κλαριά των δέντρων όταν έτρωγαν, είχαν εξελιχθεί σε πλήρως αναπτυγμένα χέρια, τα οποία κατέληγαν σε εξαδάχτυλα δαχτυλίδια, με δύο αντικριστούς αντίχειρες, που μπορούσαν να γραπώνουν και να χειρίζονται αντικείμενα. Ο μέσος όρος ζωής τους είχε διπλασιαστεί. Και το σπουδαιότερο, ήταν πολύ πιο έξυπνοι απ' ό,τι υπήρξαν οι πρόγονοί τους. Το επίπεδο της νοημοσύνης τους είχε, τουλάχιστον, τετραπλασιαστεί.

Επιπλέον, είχαν μία παρακαταθήκη από τους προγόνους τους. Ιστορίες από τα βασανιστήρια των Οφάσι, μεταφέρθηκαν με τα χρόνια στόμα με στόμα, με κάθε γενιά να προσθέτει τις δικές της ιστορίες τρόμου. Οι ιστορίες εμπλουτίζονταν, καθώς ξαναλέγονταν κι ο μύθος της σκληρότητας των Οφάσι μεγάλωσε.

Τώρα πλέον που, προφανώς, είχαν πάρει αυτό που ήθελαν, οι Οφάσι συνέχισαν να χρησιμοποιούν – και να εκμεταλλεύονται – τα υποκείμενά τους. Οι Ζαρτίκου έγιναν σκλάβοι της παλαιότερης γενιάς και χρησιμοποιήθηκαν στις πλέον υποτιμητικές και μονότονες εργασίες. Ήταν αλυσοδεμένοι σε μηχανισμούς ρολογιών, οι οποίοι δε χρειάζονταν επίβλεψη, εξαναγκάζονταν να λαμβάνουν μέρος σε τελετουργικά που δεν εξυπηρετούσαν κανένα σκοπό, αναγκάζονταν να αποσυναρμολογούν μηχανές, απλά για να μπορέσουν να τις επανασυναρμολογήσουν άλλοι Ζαρτίκου. Οι Οφάσι μπορούσαν να τους κυνηγήσουν και να τους θανατώσουν, θεωρώντας το σαν σπορ. Κάποιες φορές τους έριχναν στην αρένα για να αναμετρηθούν ενάντια σε άγρια ζώα ή ακόμη και με άλλους του είδους τους. Παρόλο που η σεξουαλική επαφή επιτρεπόταν, η επιλογή των συντρόφων γινόταν από τους Οφάσι και δεν ακολουθούσε κάποιο πρότυπο, το οποίο μπορούσαν να κατανοήσουν οι Ζαρτίκου.

Η περίοδος της σκλαβιάς διήρκεσε για περίπου έναν αιώνα. Σε αυτό το διάστημα, το πρόσωπο του πλανήτη άλλαξε. Κάθε σπιθαμή καλλιεργήσιμης γης, είχε αξιοποιηθεί προς όφελος των, βάνανσα, αποτελεσματικών Οφάσι. Ύψωσαν πόλεις, που είχαν σχεδιαστεί και είχαν κατασκευαστεί με τέλειο τρόπο. Τα συστήματα μεταφοράς και επικοινωνίας ήταν για όλους.

Κι ύστερα, μία ημέρα, οι Οφάσι έφυγαν. Ήταν μία έξοδος καλοσχεδιασμένη και με τάξη, χωρίς οι άναυδοι Ζαρτίκου να πουν λέξη. Τη μία στιγμή οι Οφάσι διοικούσαν τον κόσμο με το συνήθη ψυχρό τρόπο τους, την άλλη μπήκαν ήρεμα στα τεράστια διαστημόπλοιά τους – τα οποία είχαν παραμείνει αδρανή από την ημέρα που προσγειώθηκαν – κι απογειώθηκαν προς το διάστημα. Άφησαν πίσω τους όλες τους τις δουλειές, τις πόλεις τους, τις φάρμες τους, τις μηχανές τους. Επιπλέον, εγκατέλειψαν και μία φυλή πρώην σκλάβων, η οποία ήταν πολύ συγκλονισμένη και πολύ μπερδεμένη.

Στην αρχή, οι Ζαρτίκου δεν μπορούσαν να πιστέψουν ότι τα αφεντικά τους είχαν πραγματικά φύγει. Ήταν μαζεμένοι από το φόβο ότι αυτό μπορούσε να είναι κάποιο καινούργιο και ύπουλο μαρτύριο. Αλλά, οι εβδομάδες πέρασαν και δεν υπήρχε, πουθενά, ίχνος των Οφάσι. Στο μεταξύ, υπήρχαν καλλιέργειες και μηχανές τα οποία χρειάζονταν φροντίδα. Σχεδόν αντανάκλαστικά, επέστρεψαν στις συνηθισμένες τους εργασίες.

Πέρασαν αρκετοί αιώνες κι οι Ζαρτίκου χρησιμοποίησαν την ειδικά διαμορφωμένη νοημοσύνη τους προς όφελός τους. Εξέτασαν τις μηχανές που άφησαν πίσω τους οι Οφάσι κι ανακάλυψαν τις αρχές της επιστήμης. Από εκεί κι έπειτα, βελτίωσαν και προσάρμοσαν τις μηχανές για να πετύχουν τους δικούς τους σκοπούς. Ανέπτυξαν ένα δικό τους πολιτισμό. Χρησιμοποίησαν τη νοημοσύνη τους για να δημιουργήσουν φιλοσοφία και αφηρημένη σκέψη. Επινόησαν τους δικούς τους τρόπους διασκέδασης και ψυχαγωγίας. Ξεκίνησαν να ζουν την άνετη ζωή ενός ευφυούς είδους, το οποίο ήλεγχε το δικό του πλανήτη.

Αλλά, πίσω από το προσωπείο της επιτυχίας, υπήρχε πάντα ο φόβος – ο φόβος των Οφάσι. Οι αιώνες της σκληρής καταπίεσης, άφησαν το σημάδι τους στην ψυχή των Ζαρτίκου. Τι θα γινόταν αν κάποια ημέρα επέστρεφαν οι Οφάσι; Δε θα έβλεπαν θετικά, την κατάχρηση του εξοπλισμού τους από τιποτένιους σκλάβους. Θα επινοούσαν νέα, ακόμη πιο τρομερά βασανιστήρια κι οι Ζαρτίκου, θα υπέφεραν όπως πάντα.

Ήταν αυτοί η ατμόσφαιρα φόβου και περιέργειας που τροφοδότησε το πιο τολμηρό βήμα που έκανε ποτέ η φυλή των Ζαρτίκου – το Πρόγραμμα Εξερεύνησης του Διαστήματος.

Κεφάλαιο 1

Η διπλής κατεύθυνσης ευθεία Καλιφόρνια 1, εκτεινόταν κατά μήκος της ακτογραμμής. Στα δυτικά, μερικές φορές λίγα μόνο μέτρα από το δρόμο, βρισκόταν ο Ειρηνικός Ωκεανός, απλώνοντας απαλά τα κύματά του πάνω στην άμμο και την πέτρα της παραλίας του Σαν Μάρκος. Στα ανατολικά, ένας γυμνός λόφος, από λευκό βράχο, πεταγόταν προς τα πάνω σε ύψος πάνω από 60 μέτρα. Πάνω από αυτό το λόφο απλωνόταν μία οροσειρά. Δεν ήταν πολύ ψηλή, το ψηλότερο βουνό, μετά βίας, υψωνόταν 300 μέτρα πάνω από το επίπεδο της θάλασσας, αλλά ήταν αρκετό για τους κατοίκους της περιοχής. Τα βουνά καλύπτονταν από αραιά δάση, με κυπαρίσσια και μπλεγμένα χαμόδεντρα και μερικά ακόμη είδη βλάστησης, που τολμούσαν να κάνουν αισθητή την παρουσία τους στα διάσπαρτα κενά διαστήματα.

Στην κορυφή του λόφου, υπήρχε μία ξύλινη καλύβα με θέα τον αυτοκινητόδρομο και τον ωκεανό. Βρισκόταν στο κέντρο μίας αποψιλωμένης περιοχής, ένα μικρό μόνο δείγμα ανθρώπινης παρουσίας, στη μέση της φύσης. Το αυτοκίνητο ήταν παρκαρισμένο δίπλα στην καλύβα, πάνω στο χαλίκι, που ήταν σκορπισμένο περιμετρικά του κτιρίου. Το χαλίκι εκτεινόταν στα 9 μέτρα, μετά έδινε χώρο σε ψιλό και ξερό χώμα, πάνω από το σκληρό βράχο, μέχρι που έφτανε στα δέντρα, 5 1/2 μέτρα πιο μακριά.

Υπήρχε ένας στενός χωματόδρομος που οδηγούσε από τον αυτοκινητόδρομο ως την καλύβα. Δεν ερχόταν απευθείας επάνω, αλλά περνούσε, με κυματοειδή σχηματισμό, μέσα από τα δέντρα, μέχρι που έφτανε στο άνοιγμα. Δύο προβολείς φαίνονταν να κάνουν ελιγμούς κατά μήκος αυτού του δρόμου, ενώ εξαφανίζονταν κι εμφανίζονταν ξανά, καθώς το αυτοκίνητο έπαιρνε τις διάφορες στροφές ή περνούσε πίσω από τις συστάδες των κυπαρισσιών.

Η Στέλλα Στόουναμ στεκόταν στο σκοτάδι, παρακολουθώντας τους προβολείς να πλησιάζουν. Τα όργανα μέσα της προσπαθούσαν γενναία να δεθούν σε κόμπο μεταξύ τους, καθώς τα φώτα έρχονταν όλο και πιο κοντά. Τράβηξε μία τελευταία μεγάλη ρουφηξιά από το τσιγάρο της και το πέταξε νευρικά στο έδαφος, κάτω από το πόδι της, στο χαλίκι. Αν υπήρχε ένας άνθρωπος που δεν ήθελε να δει τώρα ήταν ο σύζυγός της, αλλά φαινόταν ότι η απόφαση δεν ήταν δική της. Κατσούφιασε και κοίταξε ψηλά στον ουρανό. Η βραδιά ήταν σχεδόν ξάστερη, με μικρά μόνο σύννεφα να καλύπτουν τα αστέρια. Κοίταξε και πάλι κάτω, προς τους προβολείς. Εκείνος θα ήταν εκεί σε ένα λεπτό. Αναστενάζοντας, ξαναμπήκε στην καλύβα.

Συνήθως, το εσωτερικό της καλύβας της έφτιαχνε τη διάθεση, με τη ζεστασιά και τη φωτεινότητά του, αλλά, απόψε, είχε κάτι ειρωνικό, που τη βύθιζε ακόμη περισσότερο στην κατάθλιψη. Το δωμάτιο ήταν μεγάλο, αλλά δεν ήταν φορτωμένο, δίνοντας την ψευδαίσθηση του χώρου και της ελευθερίας, που ήθελε η Στέλλα. Υπήρχε ένας μακρύς καφέ καναπές, κατά μήκος ενός τοίχου, με ένα τραπεζάκι και μία λάμπα δίπλα του. Στην άλλη γωνία, πηγαίνοντας προς τη φορά των δεικτών του ρολογιού, υπήρχε ένας νεροχύτης κι ένας μικρός φούρνος, ένα ντουλάπι αποθήκευσης, κρεμόταν από τον τοίχο δίπλα τους, με λεπτομερή ξυλογλυπτική, διακοσμητικά σχέδια και μικρούς κόκκινους νάνους να το υποστηρίζουν. Επιπλέον, στον τοίχο υπήρχε ένα ράφι με ένα σετ μαχαιροπήρουνα, που ακόμη έλαμπαν από τη μικρή χρήση. Συνεχίζοντας το γύρο του δωματίου, υπήρχε μία μικρή λευκή τραπεζαρία, η οποία στεκόταν όμορφα στην τρίτη γωνία. Η πόρτα προς την πίσω κρεβατοκάμαρα και το μπάνιο ήταν μισάνοιχτη, με το φως από τον κεντρικό δωμάτιο, να διεισδύει ίσα-ίσα, στο σκοτάδι που υπήρχε πέρα από το κατώφλι αυτής της πόρτας. Τέλος, υπήρχε ένα σεκρετέρ με μία γραφομηχανή, ένα τηλέφωνο και μία πτυσσόμενη καρέκλα, δίπλα του, στην πλησιέστερη προς την πόρτα γωνία. Το κέντρο του δωματίου ήταν άδειο, εκτός από το ξεφτισμένο καφέ χαλί, που κάλυπτε το ξύλινο πάτωμα. Το μέρος δεν ήταν κάτι το ιδιαίτερο, ώστε να προσκολληθείς

σε αυτό κι η Στέλλα το ήξερε, αλλά αν επρόκειτο να γίνει καυγάς – όπως φαινόταν ότι θα γίνει τώρα- θα ήταν καλύτερο να το χειριστεί στο δικό της χώρο.

Κάθισε στον καναπέ και ξανασηκώθηκε, αμέσως. Βημάτιζε κατά μήκος του δωματίου, αναρωτώμενη τι να κάνει με τα χέρια της, ενόσω θα μιλούσε ή θα άκουγε. Οι άντρες, τουλάχιστον, ήταν αρκετά τυχεροί ώστε να έχουν τσέπες. Απ' έξω μπορούσε να ακούσει τον ήχο του αυτοκινήτου πάνω στο γρασίδι, καθώς έφτανε μέχρι ακριβώς έξω από την πόρτα της καλύβας, όπου και σταμάτησε. Η πόρτα του αυτοκινήτου άνοιξε κι έκλεισε με δύναμη. Ανδρικά βήματα ανέβηκαν βαριά τα τρία μπροστινά σκαλιά. Η πόρτα άνοιξε διάπλατα κι ο άντρας της μπήκε μέσα.

* * *

Αυτό θα ήταν το ενδέκατο ηλιακό σύστημα που θα εξερευνούσε, προσωπικά, ο ίδιος, το οποίο σήμαινε ότι, για τον Γκάρννα ιφφ-Αλμάνικ, το έργο της ανακάλυψης και μελέτης πλανητών είχε γίνει ρουτίνα, όσο ρουτίνα μπορούσε να γίνει μία τόσο ασυνήθιστη δουλειά. Οι Ζάρτικ εκπαιδεύονταν για χρόνια, προτού καν ενταχθούν στο Πρόγραμμα. Καταρχήν, υπήρχε η αυστηρή πνευματική εκπαίδευση, που θα επέτρεπε στο συνδυασμό μηχανημάτων και φαρμάκων, να προβάλλει τη σκέψη έξω από το σώμα, μακριά στα βάθη του διαστήματος. Αλλά, ένας Εξερευνητής έπρεπε να έχει λάβει πολύ μεγαλύτερη εκπαίδευση από αυτή. Θα έπρεπε να χαρτογραφήσει την πορεία του στο κενό, προσπαθώντας τόσο να εντοπίσει ένα νέο πλανήτη όσο και να βρει, στη συνέχεια, το δρόμο της επιστροφής. Αυτό απαιτούσε εκτεταμένη γνώση προσανατολισμού στο διάστημα. Έπρεπε, να μπορεί να κατηγοριοποιήσει, στη στιγμή, το γενικό τύπο του πλανήτη, τον οποίο ερευνούσε, κάτι το οποίο απαιτούσε εξαιρετική ενημέρωση και εξειδίκευση στην αναπτυσσόμενη επιστήμη της πλανητολογίας. Θα καλούνταν να κάνει αναφορά για τις μορφές ζωής πάνω στον πλανήτη, αν υπήρχαν, κάτι το οποίο απαιτούσε γνώσεις βιολογίας. Και, στην περίπτωση που ο πλανήτης φιλοξενούσε κάποιο είδος νοσημάτων πλασμάτων, θα έπρεπε να είναι σε θέση να περιγράψει το είδος του πολιτισμού τους, σε επίπεδο πιο προχωρημένο από μία απλή αναφορά – κι αυτό έπρεπε να είναι κατά το δυνατόν περισσότερο απαλλαγμένο από προσωπικές προκαταλήψεις και προσωπικούς φόβους, καθώς οι κοινωνίες των άλλων πλανητών, έκαναν τα πράγματα με διαφορετικό τρόπο, κι αυτό μπορούσε να οδηγήσει ένα φυσιολογικό Ζάρτικ σε υστερικό ξέσπασμα.

Αλλά, περισσότερο έπρεπε να ξεπεράσει τον ενστικτώδη φόβο ενός Ζάρτικ προς τους Οφάσι κι αυτό απαιτούσε την πιο σκληρή εκπαίδευση. Ο νους του αιωρούταν πάνω από αυτό το ηλιακό σύστημα, αναζητώντας δυνατότητες. Ήταν η πιο μακρινή Εξερεύνηση που είχε γίνει ως τότε, σε απόσταση πολλών παρσέκ από το Ζάρτι. Ο αστέρας ήταν μεσαίου μεγέθους, ένας κίτρινος νάνος – το είδος που συχνά θεωρούνταν ότι έχει πλανητικά συστήματα. Αλλά, όσον αφορά το αν αυτό το σύστημα είχε πλανήτες...ο Γκάρννα έκανε μία νοερή γκριμάτσα. Αυτό ήταν το κομμάτι που μισούσε πιο πολύ.

Άρχισε να αιωρείται στον περιβάλλοντα χώρο του αστέρα. Οι νευρικές ίνες του εγκεφάλου του απλώνονταν σαν δίχτυ και γίνονταν όλο και πιο λεπτές, καθώς πίεζε τα κομμάτια του μυαλού του έξω προς τις τρεις διαστάσεις, στα πλαίσια της αποστολής του στους πλανήτες.

Εκεί! Άγγιξε έναν, σχεδόν αμέσως, και τον απέρριψε το ίδιο γρήγορα. Δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μία πέτρινη μπάλα χωρίς ατμόσφαιρα, η οποία δεν ανήκε καν στη ζώνη του πλανήτη, που μπορούσε να κατοικηθεί από πρωτοπλασματικά είδη ζωής. Παρόλο που ήταν αμυδρά κατανοητό ότι κάποιο είδος ζωής υπήρχε εκεί, δεν τον απασχολούσε. Συνέχιζε να απλώνει το δίχτυ του προς τα έξω.

Κι άλλος πλανήτης. Χαιρόταν που βρήκε και δεύτερο, γιατί τα τρία σημεία που είχε τώρα – Ήλιος και δύο πλανήτες- μπορούσαν να του καθορίσουν το εκλειπτικό επίπεδο αυτού του συστήματος. Εδώ και καιρό είχε ανακαλυφθεί ότι, γενικά, τα πλανητικά συστήματα

σχηματίζονταν σε ένα επίπεδο, με μικρές μόνο αποκλίσεις από αυτό. Τώρα που ήξερε τον προσανατολισμό του, μπορούσε να σταματήσει την τρισδιάστατη εξάπλωσή του και να επικεντρωθεί στην εξερεύνηση όλης της περιοχής, εντός του εκλειπτικού επιπέδου.

Ο δεύτερος πλανήτης ήταν κι αυτός μία απογοήτευση. Βρισκόταν εντός της κατοικήσιμης ζώνης, αλλά αυτό ήταν το μόνο του θετικό στοιχείο. Η ατμόσφαιρα καλυπτόταν με σύννεφα και ήταν γεμάτη διοξείδιο του άνθρακα, ενώ η επιφάνεια ήταν τόσο απίστευτα καυτή, που ωκεανοί αλουμινίου και ποτάμια κασσίτερου είχαν ενοποιηθεί. Επίσης, δεν υπήρχε και κανένα είδος πρωτοπλασματικής ζωής. Ο Γκάρννα συνέχισε την Εξερεύνησή του.

Το επόμενο πράγμα που συνάντησε τον ξάφνιασε κάπως – ένας διπλός πλανήτης. Δύο μεγάλα αντικείμενα, σε μέγεθος πλανήτη, περικύκλωναν τον αστέρα σε κοινή τροχιά. Με μία πιο κοντινή εξερεύνηση, ένας από τους πλανήτες φαινόταν πολύ πιο συμπαγής από τον άλλον. Ο Γκάρννα, άρχισε να θεωρεί τον έναν ως τον κύριο πλανήτη και τον άλλον ως δορυφόρο.

Προσπάθησε να δώσει όσο μεγαλύτερη προσοχή μπορούσε στο σύστημα, ενόσω διατηρούσε ακόμη το δίκτυ που είχε απλώσει στο διάστημα. Ο δορυφόρος ήταν κι αυτός μία γκρι μπάλα χωρίς ατμόσφαιρα, μικρότερος ακόμη κι από τον πρώτο πλανήτη που βρήκε, και φαινόταν να μην έχει κανένα είδος ζωής, αλλά ο κύριος πλανήτης φαινόταν πολλά υποσχόμενος. Από το διάστημα φαινόταν να έχει μία ανοιχτή μπλε και άσπρη όψη. Το άσπρο ήταν τα σύννεφα και το μπλε, προφανώς, ήταν νερό σε υγρή μορφή. Μεγάλες ποσότητες νερού σε υγρή μορφή. Αυτό ήταν καλός οiwνός για την ύπαρξη πρωτοπλασματικής ζωής εκεί. Ήλεγξε την ατμόσφαιρα κι εξεπλάγη ακόμη πιο ευχάριστα. Υπήρχαν μεγάλες ποσότητες οξυγόνου, το οποίο ήταν ελεύθερα διαθέσιμο για αναπνοή. Σημείωσε νοερά να το ερευνήσει πιο προσεκτικά, σε περίπτωση που προέκυπτε κάτι ακόμη καλύτερο, και συνέχισε να επεκτείνεται προς τα έξω, στην αναζήτησή του για πλανήτες.

Ο επόμενος που ανακάλυψε ήταν μικρός και κόκκινος. Η λίγη ατμόσφαιρα που υπήρχε φαινόταν να αποτελείται, κυρίως, από διοξείδιο του άνθρακα και σχεδόν ανύπαρκτη ποσότητα ελεύθερου οξυγόνου. Η θερμοκρασία στην επιφάνειά του επέτρεπε την εμφάνιση πρωτοπλασματικής ζωής, αλλά φαινόταν να υπάρχει λίγο διαθέσιμο νερό, αν υπήρχε, το οποίο ήταν πολύ κακό σημάδι. Παρόλο που αυτό το μέρος είχε δυνατότητες, ο κύριος πλανήτης, από τους δύο που βρήκε πριν, είχε περισσότερες. Ο Γκάρννα συνέχισε να επεκτείνεται.

Το δίκτυ γινόταν πολύ λεπτό, καθώς ο Ζάρτικ τεντωνόταν όλο και πιο μακριά. Οι εικόνες γίνονταν θολές και το μυαλό του φαινόταν μετά βίας να συγκρατεί τη δική του ταυτότητα. Αντιμετώπισε μερικούς μικροσκοπικούς βράχους που αιωρούνταν στο διάστημα, αλλά αρνήθηκε να τους λάβει υπόψη. Ο επόμενος κόσμος ήταν ένας γίγαντας από αέρια. Ήταν δύσκολο να τα καταφέρει να βγει προς τα έξω, καθώς η διανοητική του λειτουργία είχε λεπτύνει τόσο πολύ, σ' εκείνη τη φάση, αλλά δε χρειάστηκε. Η αναζήτηση πλανητών είχε τελειώσει γι' αυτό το σύστημα, το ήξερε, γιατί είχε βγει εκτός κατοικήσιμης ζώνης, για μία ακόμη φορά. Βάσει της θεωρίας, ένας γίγαντας αερίων, σαν αυτόν, δεν μπορούσε να υπάρχει σε αυτή τη ζώνη. Μπορεί να υπήρχαν άλλοι πλανήτες πέρα από την τροχιά του, αλλά ούτε κι αυτοί θα είχαν σημασία. Οι Οφάσι δε θα ενδιαφέρονταν γι' αυτούς και γι' αυτό δεν ενδιέφεραν ούτε τον Γκάρννα.

Έστρεψε και πάλι την προσοχή του στο σύστημα των διπλών πλανητών. Ένωσε τεράστια ανακούφιση, καθώς περιπλανιόταν στα μακρινά μέρη του μυαλού του, τα οποία είχαν απλωθεί στο διάστημα. Πάντα ένιωθε ωραία, όταν η αρχική αξιολόγηση των πλανητών είχε τελειώσει. Ήταν το συναίσθημα που έρχεται όταν ενώνεις διάσπαρτα κομμάτια, για να σχηματίσουν και πάλι ένα συνεκτικό σύνολο. Ένα συναίσθημα παρεμφερές με το να φτιάχνεις μία Ορδή από άτομα, απλά σε μικρότερη, περισσότερο προσωπική κλίμακα.

Ήταν αρκετά άσχημο να είναι ένας μοναχικός Ζάρτικ, έξω στο διάστημα, αποκομμένος από όλη την Ορδή, αλλά και από την ασφάλεια της ιφφ-ομάδας του. Φυσικά, η δουλειά ήταν απαραίτητη για το καλό της Ορδής, αλλά η αναγκαιότητα δεν την έκανε πιο ευχάριστη. Κι

όταν ένας Ζάρτικ έπρεπε να επεκτείνει κομμάτια του εαυτού του, μέχρι να μη μείνει τίποτα, αυτό ήταν σχεδόν ανυπόφορο. Αυτός ήταν κι ο λόγος που ο Γκάρννα μισούσε περισσότερο απ' όλα αυτό το κομμάτι της αποστολής. Αλλά, τώρα, είχε τελειώσει και μπορούσε να επικεντρωθεί στην πραγματική δουλειά της Εξερεύνησης.

* * *

Ο Γουέσλι Στόουνι ήταν μεγαλόσωμος άνδρας, πάνω από δύο μέτρα, με πλατιούς, μυώδεις ώμους και το πρόσωπο ενός μεσήλικα ήρωα. Είχε ακόμη όλα του τα μαλλιά, μία παχιά μαύρη χαίτη, κομμένα έτσι ώστε ακόμη κι όταν μπερδεύονταν, το έκαναν με στυλ. Το μέτωπο κάτω από τα μαλλιά του ήταν, σχετικά, στενό και το διακοσμούσαν τα μεγάλα, πυκνά του φρύδια. Τα μάτια του ήταν αποφασιστικά, με ένα γκρι ατσάλινο χρώμα, κι η μύτη του ήταν ίσια και προεξείχε. Στο χέρι του κρατούσε μία βαλίτσα μεσαίου μεγέθους.

«Έλαβα το σημείωμά σου,» ήταν το μόνο που είπε, καθώς έβγαζε ένα διπλωμένο χαρτί από την τσέπη του και το πέταγε στο έδαφος, στα πόδια της γυναίκας του.

Η Στέλλα αναστέναξε απαλά. Ήξερε τόσο καλά αυτόν τον τόνο και ήξερε ότι αυτό θα ήταν ένα μακρύ και πικρό βράδυ. «Προς τι η βαλίτσα;», ρώτησε.

«Εφόσον οδήγησα ως εδώ, σκέφτηκα ότι θα μπορούσα να μείνω, απόψε». Η φωνή του ήταν στρωτή και απαλή, αλλά είχε έναν επιτακτικό τόνο, καθώς άφηνε τη βαλίτσα του στο πάτωμα.

«Δεν μπαίνεις καν στον κόπο να ζητήσεις την άδεια της οικοδέσποινας, προτού εγκατασταθείς;»

«Γιατί να το κάνω; Η καλύβα είναι δική μου, την έχτισα με τα λεφτά μου». Η έμφαση στο *μου* ήταν ανεπαίσθητη, αλλά αναμφισβήτητη.

Γύρισε, αποστρέφοντας το βλέμμα της από εκείνον. Αλλά, ακόμη και με την πλάτη της γυρισμένη σε εκείνον, ένιωθε το βλέμμα του να της τρυπά την ψυχή. «Γιατί δεν τελειώνεις τη φράση σου, Γουές; *Η καλύβα μου, τα λεφτά μου*, έτσι δεν πάει;»

«Είσαι γυναίκα μου, ξέρεις.»

«Όχι, πλέον». Ήδη ένιωθε τις άκρες των ματιών της να καίνε και προσπάθησε να ελέγξει τα συναισθήματά της. Δεν ωφελούσε να κλάψει τώρα. Ίσα-ίσα, θα μπορούσε να βλάψει και το σκοπό της. Εξάλλου, έμαθε μέσα από την οδυνηρή της εμπειρία, ότι ο Γουέσλι Στόουνι δεν επηρεαζόταν από τα δάκρυα.

«Είσαι, μέχρι ο Νόμος να πει το αντίθετο». Διέσχισε το δωμάτιο βιαστικά κι έφτασε σ' εκείνη με δύο μεγάλα βήματα, την άρπαξε και τη γύρισε προς το μέρος του. «Και θα με κοιτάξεις, όταν μου μιλάς».

Η Στέλλα προσπάθησε να ξεφύγει από το κράτημά του, αλλά τα δάχτυλά του μπήκαν ακόμη πιο σφιχτά μέσα στο δέρμα της, ένα από αυτά (επίτηδες το έκανε;) χτυπώντας ένα νεύρο, με τέτοιο τρόπο που ένα ρεύμα πόνου διαπέρασε τους ώμους της. Σταμάτησε να περιστρέφεται και, τελικά, εκείνος πήρε μακριά τα χέρια του.

«Κάπως καλύτερα» είπε. «Το λιγότερο που μπορεί να περιμένει ένας άντρας, είναι λίγη ευγένεια από την ίδια του τη γυναίκα».

«Συγγνώμη» είπε εκείνη, γλυκά. Υπήρχε ένα ελαφρύ σπάσιμο στη φωνή της, καθώς προσπαθούσε να της δώσει λίγη ευθυμία. «Θα έπρεπε να πάω να ψήσω ένα κέικ στον αντρούλη μου, για να τον καλωσορίσω».

«Κράτα το σαρκασμό, για όποιον γουστάρει αυτές τις αηδίες, Στέλλα», γρύλισε ο Στόουνι. «Θέλω να μάθω, γιατί θέλεις διαζύγιο».

«Μα, μονάκριβέ μου, είναι...» ξεκίνησε με τον ίδιο σαρκαστικό τόνο. Ο Στόουνι της έδωσε ένα δυνατό χαστούκι. «Σου είπα, κόφτο», είπε.

«Πιστεύω οι λόγοι μου είναι περισσότερο από προφανείς», είπε με πικρία η Στέλλα. Το μάγουλό της άρχισε να κοκκινίζει στο σημείο που τη χτύπησε. Ακούμπησε το χέρι της στο σημείο εκείνο, περισσότερο για να προστατευτεί, παρά γιατί πονούσε.

Τα ρουθούνια του Στόουνναμ έπαιρναν φωτιά και το βλέμμα τους ήταν απίστευτα ψυχρό. Η Στέλλα έστρεψε αλλού το βλέμμα της, αλλά κράτησε με πείσμα τη θέση της. Οι λέξεις του άντρα της ήταν ψυχρές, καθώς ρωτούσε: «Έχεις δεσμό μ' αυτό τον υπερήλικα χίπη;».

Της πήρε λίγη ώρα, για να καταλάβει ποιον εννοούσε. Περίπου 1,5 χιλιόμετρο από την καλύβα, στο Φαράγγι Τοτίδο, σε μία εγκαταλελειμμένη θερινή κατασκήνωση, είχε μετακομίσει μία ομάδα νεαρών κι είχαν σχηματίσει αυτό που αποκαλούσαν «Κοινόβιο του Τοτίδο». Λόγω του αντισυμβατικού τρόπου με τον οποίο συμπεριφέρονταν και ντύνονταν, οι κάτοικοι των γύρω περιοχών τους θεωρούσαν χίπηδες και τους κατέκριναν, αναλόγως. Αρχηγός τους ήταν ένας μεγαλύτερος σε ηλικία άνδρας, πάνω από 35 ετών, ο οποίος φαινόταν να κρατά την ομάδα στη σωστή πλευρά του νόμου.

«Μιλάς για τον Καρλ Πολάσκι;» ρώτησε η Στέλλα, με δυσπιστία.

«Σίγουρα δε μιλάω για τον Άγιο Βασίλη».

Παρά τη νευρική της, η Στέλλα γέλασε. «Αυτό είναι ανήκουστο. Κι εξάλλου, δεν είναι χίπη. Είναι καθηγητής ψυχολογίας και κάνει έρευνα πάνω στο φαινόμενο της πρόωρης εγκατάλειψης της εκπαίδευσης».

«Μου λένε ότι συχνάζει πολύ σ' αυτή την καλύβα, Στελ. Δε μου αρέσει αυτό».

«Δεν υπάρχει τίποτα ανήθικο σ' αυτό. Μου κάνει κάποιες εξωτερικές δουλειές και μερικές μικροδουλειές. Τον ξεπληρώνω αφήνοντάς τον να χρησιμοποιεί την καλύβα για να γράφει. Γράφει με τη γραφομηχανή του εδώ, γιατί στο κοινόβιο δεν έχει την ιδιωτικότητα που χρειάζεται για να πει αυτό που, πραγματικά, σκέφτεται. Κάποιες φορές συζητήσαμε. Είναι πολύ ενδιαφέρων, Γουές. Αλλά, όχι, δεν έχω κανένα δεσμό μαζί του, ούτε πρόκειται».

«Τότε, τι σε προβληματίζει; Γιατί θέλεις διαζύγιο;». Πήγε και κάθισε στον καναπέ, χωρίς να πάρει στιγμή τα μάτια του από πάνω της.

Η Στέλλα βάδιζε πέρα-δώθε, μπροστά του. Δίπλωνε και ξεδίπλωνε τα χέρια της και τελικά τα άφησε να κρέμονται. «Θέλω να μπορώ να έχω αυτοσεβασμό», είπε, τελικά.

«Και τώρα τον έχεις. Μπορείς να προχωράς με το κεφάλι ψηλά, μπροστά σε οποιονδήποτε στη χώρα».

«Δεν εννοούσα αυτό. Θέλω, για μία φορά, να μπορώ να υπογράψω με το όνομά μου Στέλλα Στόουνναμ αντί ως κα. Γουέςλι Στούνναμ. Να κάνω ένα πάρτι για ανθρώπους που εγώ συμπαθώ, αντί για τα πολιτικά σου φιλαράκια. Γουές, θέλω να νιώθω ότι είμαι ισότιμο μέλος σ' αυτό το γάμο, όχι ακόμη ένα καλαίσθητο αντικείμενο για το σπίτι σου».

«Δε σε καταλαβαίνω. Σου έδωσα όλα όσα μπορούσε να θελήσει μία γυναίκα —»

«Εκτός από προσωπικότητα. Για σένα, δεν είμαι άνθρωπος, αλλά, απλά, μία σύζυγος. Διακοσμού το χέρι σου σε ακριβά δείπνα και κάνω χαριτωμένους ήχους στις συζύγους των επίδοξων πολιτικών. Κάνω έναν εταιρικό δικηγόρο τόσο κοινωνικά σεβαστό, ώστε να σκέφτεται να κατέβει στην πολιτική. Και, όταν δε με χρησιμοποιείς, με ξεχνάς, με στέλνεις μακριά, στην καλύβα κοντά στη θάλασσα ή με αφήνεις να γυρίζω μόνη μου στα δεκαπέντε δωμάτια της έπαυλης και σιγά-σιγά να σαπίζω. Δε μπορώ να ζήσω έτσι, Γουές. Θέλω να φύγω από αυτή την κατάσταση».

«Τι θα έλεγες για ένα δοκιμαστικό χωρισμό, ίσως για ένα μήνα, περίπου—»

«Είπα θέλω να φύγω, να Φ-Υ-Γ-Ω. Το να είμαστε σε διάσταση δε θα ωφελούσε. Το φταίξιμο, αγαπητέ μου σύζυγε, δεν είναι στα άστρα μας, αλλά σε εμάς τους ίδιους. Σε ξέρω πολύ καλά και ξέρω ότι δε θα γίνεις ποτέ κάτι αποδεκτό για εμένα. Κι εγώ δε θα είμαι ποτέ ικανοποιημένη με το να είμαι ένα διακοσμητικό. Οπότε, το να είμαστε σε διάσταση δε θα μας ωφελήσει σε τίποτα. Θέλω διαζύγιο».

Ο Στόουνναμ σταύρωσε τα πόδια του. «Έχεις μιλήσει με κανέναν γι' αυτό;»

«Όχι». Κούνησε το κεφάλι της. «Όχι, σκόπευα, αύριο, να δω το Λάρι, αλλά ένιωσα ότι πρέπει να το πω πρώτα σε σένα».

«Ωραία», είπε ο Στόουνναμ με έναν ψίθυρο που, μετά βίας, που ακουγόταν.

«Τι πάει να πει αυτό;», ρώτησε κοφτά η Στέλλα. Τα χέρια της κινούνταν νευρικά, πράγμα που σήμαινε ότι ήταν η ώρα να ψαχουλέψει την τσάντα της, που ήταν πάνω στο σεκρετέρ, για να βρει τα τσιγάρα της. Εκείνη τη στιγμή, ήθελε απεγνωσμένα ένα τσιγάρο.

Αλλά, δεν είχε καταλάβει ότι είχε ξεμείνει από σπίρτα, μέχρι που έβαλε ένα τσιγάρο, ανάμεσα στα χείλη της. «Έχεις φωτιά;»

«Φυσικά». Ο Στόουνναμ ψάρεψε μέσα από την τσέπη του παλτού του ένα πακέτο σπίρτα. «Κράτησέ το», είπε και τα πέταξε στη γυναίκα του.

Η Στέλλα το έπιασε και το εξέτασε με ενδιαφέρον. Το εξωτερικό του ήταν λείο ασήμι, με κόκκινα και μπλε αστέρια στο περιθώριο. Στο κέντρο, λέξεις που ανακήρυσσαν:

ΓΟΥΕΣΛΙ ΣΤΟΟΥΝΑΜ

ΕΠΟΠΤΗΣ

ΚΟΜΗΤΕΙΑ ΣΑΝ ΜΑΡΚΟΣ

Μέσα, τα χρώματα των σπέρτων εναλλάσσονταν σε κόκκινο, λευκό και μπλε.

Κοίταξε αινιγματικά το σύζυγό της, που της χαμογελούσε πλατιά. «Σου αρέσει;» ρώτησε «Μόλις το πήρα από το τυπογραφείο, σήμερα το απόγευμα».

«Δεν είναι λίγο βιαστικό;» ρώτησε σαρκαστικά.

«Μόνο κατά δύο ημέρες. Ο γέρο-Κότμαν παραιτείται από το Συμβούλιο στο τέλος της εβδομάδας, λόγω των προβλημάτων που έχει με την υγεία του, και θα του επιτρέψουν να κατονομάσει τον αντικαταστάτη του. Φυσικά, δε θα είναι επίσημο, μέχρι ο Κυβερνήτης να διορίσει αυτό το άτομο, αλλά έμαθα, από έγκυρες πηγές, ότι το όνομα που συζητείται είναι το δικό μου. Αν ο Κότμαν θέλει να τον αντικαταστήσω, ο Κυβερνήτης θα τον ακούσει. Ο Κότμαν είναι 73 και πολύς κόσμος του χρωστά χάρες.

Μία ιδέα ήρθε αστραπιαία στο μυαλό της Στέλλα. «Ωστε, γι' αυτό δε θέλεις το διαζύγιο, σωστά;»

«Στελ, ξέρεις όσο κι εγώ πόσο πουριτανός είναι ο Κότμαν», είπε ο Στόουνναμ. «Ο γέρος εξακολουθεί να είναι αντίθετος προς κάθε είδος αμαρτίας και το διαζύγιο το θεωρεί αμαρτία. Ένας Θεός ξέρει γιατί, αλλά το θεωρεί αμαρτία». Σηκώθηκε από τον καναπέ και πήγε, πάλι, στη γυναίκα του, κρατώντας την από τους ώμους, τρυφερά αυτή τη φορά. «Γι' αυτό σου ζητώ να περιμένεις. Θα είναι μόνο για μία-δύο εβδομάδες —»

Η Στέλλα απομακρύνθηκε, με ένα πονηρό και θριαμβευτικό χαμόγελο στο πρόσωπό της. «Αυτό είναι, λοιπόν. Τώρα ξέρουμε γιατί ο μεγάλος, δυνατός Γουέσλι Στόουνναμ, ήρθε έρποντας. Δε θα μου αφήσεις ίχνος αυτοσεβασμού, έτσι; Δε θα με αφήσεις καν να πιστέψω ότι ήρθες, επειδή θεώρησες ότι υπάρχει κάτι στο γάμο μας, που αξίζει να το σώσουμε. Όχι, το λες ευθέως. Θέλεις χάρη».

Άναψε έξαλλη ένα σπίρτο κι άρχισε να καπνίζει το τσιγάρο σαν φουγάρο τραίνου, που ανεβαίνει το λόφο. Πέταξε το χρησιμοποιημένο σπίρτο στο σταχτοδοχείο, και το πακέτο των σπέρτων κάτω, δίπλα του. «Σιχάθηκα την πολιτική σου, Γουέσλι. Κουράστηκα να κάνω πράγματα, για να φαίνεσαι καλύτερος ή για να φανεί ότι νοιάζεσαι περισσότερο για τους πολίτες του Σαν Μάρκος. Ο μόνος άνθρωπος που σκέφτηκες ποτέ, είναι ο εαυτός σου. Υποθέτω ότι θα μου έδινες ακόμη και συναινετικό διαζύγιο, αν περίμενα, σωστά;»

«Αν αυτό θέλεις».

«Φυσικά. Ο Μέγας Συμβιβαστής. Κάνεις μία συμφωνία, εφόσον πάρεις αυτό που θέλεις. Λοιπόν, σου έχω μία έκπληξη, κύριε Επόπτη. Δεν κάνω συμφωνίες. Δε δίνω δεκάρα για το αν θα μπεις ή αν δε θα μπεις στην πολιτική. Αύριο, σκοπεύω να πάω στο γραφείο του δικηγόρου μας και να αρχίσουν να ρέουν τα χαρτιά του διαζυγίου».

«Στέλλα—»

«Ίσως να κάνω και μία κουβεντούλα με τον Τύπο, για το γάλα της ανθρώπινης καλοσύνης, που ρέει στις φλέβες σου, αγαπητέ μου σύζυγε».

«Στέλλα, σε προειδοποιώ—»

«Θα ήταν φοβερή τραγωδία, έτσι, Γουές, αν έπρεπε να εκλεγείς...»

«Σταμάτα, Στέλλα!»

«...από τους εκλογείς, για να μπει στην πολιτική, αντί να σου ανατεθεί η θέση σου από τα καλά και άψογα φιλαράκια σου».

«Στέλλα!»

Τα χέρια του ήταν πάνω στο λαιμό της, καθώς ούρλιαζε το όνομά της. Ήθελε να σταματήσει, μα εκείνη δεν το έκανε. Τα χείλη της συνέχιζαν να κινούνται και οι λέξεις χάνονταν σε μία βουβή ομίχλη, που τύλιγε την καλύβα. Οι κανονικοί χρωματισμοί εξαφανίζονταν, καθώς το δωμάτιο έπαιρνε την απόχρωση του κόκκινου του αίματος. Την ταρακούνησε και έκλεισε τα τεράστια χέρια του, σφιχτά, γύρω από το λαιμό της.

Το τοιγάρο έπεσε από τα έκπληκτα, από την απρόσμενη επίθεση, χέρια της, σκορπίζοντας λίγη από τη στάχτη στο πάτωμα. Η Στέλλα σήκωσε τα χέρια της πιέζοντάς τα στο στήθος του άντρα της, προσπαθώντας να τον σπρώξει μακριά. Για μία στιγμή τα κατάφερε, αλλά εκείνος συνέχισε να πλησιάζει, παλεύοντας με τα χέρια της που κινούνταν, για να την αρπάξει με όλη τη δύναμη που είχε.

Τα δάχτυλά του είχαν μουδιάσει, καθώς έκλειναν γύρω από το λαιμό της. Δεν ένιωθε την απαλή ζεστασιά του δέρματός της να υποχωρεί από την πίεσή του, τον παλμό από τις αρτηρίες του λαιμού της ή το ενστικτώδες σφίξιμο των τενόντων της. Το μόνο που ένιωθε ήταν τους δικούς του μύες να σφίγγουν, να σφίγγουν, να σφίγγουν.

Η αντίστασή της υποχώρησε, σταδιακά. Το χρώμα του προσώπου της ήταν αλλόκοτο, ακόμη και μέσα από την κόκκινη ομίχλη, που θόλωνε την όρασή του. Τα γουρλωμένα μάτια της φαίνονταν έτοιμα να βγουν από τις κόγχες, ορθάνοιχτα, κοιτώντας τον επίμονα, επίμονα...

Την άφησε. Έπεσε στο έδαφος, αλλά αργά. Αργή κίνηση, σαν σε όνειρο. Και πάλι δεν υπήρχε κανένας ήχος, καθώς χτυπούσε το πάτωμα. Κατέρρευσε, άψυχη σαν πάνινη κούκλα, που την έχουν πετάξει στην άκρη, επειδή προτίμησαν πιο εντυπωσιακά παιχνίδια. Εκτός από το πρόσωπο, αυτό το μωβ, πρησμένο πρόσωπο. Η γλώσσα έξω σαν τερατούργημα, τα μάτια που κοιτούσαν με τρόπο. Ένα μικρό ρυάκι αίμα έσταζε από τη μύτη της, κάτω προς τα μωβ χείλη της και πάνω στο ανοιχτό καφέ χαλί. Ένα δάχτυλο στο αριστερό της χέρι τρεμόπαιξε σπασμωδικά δύο-τρεις φορές και, μετά, έμεινε ακίνητο.

* * *

Ο άσπρος-μπλε κόσμος ήταν από κάτω του, περιμένοντας ένα άγγιγμα του μυαλού του. Ο Γκάρννα βυθίστηκε στην ατμόσφαιρα και ήταν συνεπαρμένος από την αφθονία της ζωής. Υπήρχαν πλάσματα στον αέρα, πλάσματα στη στεριά, πλάσματα στο νερό. Η πρώτη δοκιμασία, φυσικά, ήταν η αναζήτηση ύπαρξης κάποιου Οφάσι, τριγύρω, αλλά χρειάστηκε μόνο ένας σύντομος έλεγχος, για να ανακαλύψει ότι δεν υπήρχε κανένας εκεί. Οι Οφάσι δεν είχαν βρεθεί σε κανέναν από τους πλανήτες που είχαν εξερευνήσει, ως τώρα, οι Ζαρτίκου, αλλά η έρευνα συνεχιζόταν. Οι φυλή των Ζάρτικ, δε θα αισθανόταν πραγματικά ασφαλής, μέχρι να ανακαλύψουν το τι είχε συμβεί στους παλιούς τους αφέντες.

Ο πρωταρχικός σκοπός της Εξερεύνησης είχε επιτευχθεί, τώρα. Απέμενε ο δευτερεύων σκοπός της: να καθοριστεί το είδος ζωής που *πραγματικά* κατοικούσε σε αυτό τον *πλανήτη*, αν ήταν νοήμονες κι αν αποτελούσαν την οποιαδήποτε απειλή για το Ζάρτι.

Ο Γκάρννα ανέπτυξε ένα νέο δίχτυ, μικρότερο αυτή τη φορά. Περιέβαλλε ολόκληρο τον πλανήτη στο μυαλό του, ερευνώντας για ενδείξεις ύπαρξης νοημοσύνης. Η αναζήτησή του στέφθηκε, αμέσως, με επιτυχία. Φώτα, σε λαμπερά μοτίβα, άναψαν στη μεριά που είχε νυχτώσει, υποδεικνύοντας πόλεις μεγάλου μεγέθους. Μία πληθώρα ραδιοκυμάτων, τεχνητά ρυθμιζόμενη, χτυπούσε σε όλη την ατμόσφαιρα. Τα ακολούθησε ως την πηγή τους και βρήκε μεγάλους πύργους και μεγάλα κτίρια. Και βρήκε και τα ίδια τα πλάσματα, που ευθύνονταν για τα ραδιοκύματα και για τα κτίρια και για τα φώτα. Περπατούσαν όρθια στα δύο πόδια και τα σώματά τους ήταν μαλακά, χωρίς τις πανοπλίες της φυλής Ζάρτικ. Ήταν κοντά, ίσως

στο μισό ύψος ενός Ζαρτίκου, και το τρίχωμά τους ήταν, κυρίως, συγκεντρωμένο στο κεφάλι τους. Παρατήρησε τις διατροφικές τους συνήθειες και κατάλαβε, με αποστροφή, ότι είναι παμφάγα... Για μία φυλή φυτοφάγων, όπως οι Ζαρτίκου, τέτοια πλάσματα φαίνονταν να είναι σκληρής και κακής φύσης και θεωρούνταν απειλητικά προς ένα ευγενέστερο είδος. Αλλά, τουλάχιστον, ήταν καλύτεροι από τα σατανικά σαρκοφάγα. Ο Γκάρννα είχε δει μία-δύο κοινωνίες σαρκοφάγων, όπου η καταστροφή και οι σκοτωμοί, συνέβαιναν καθημερινά, κι ακόμη κι η σκέψη τους, του μετέφερε φανταστικές ανατριχίλες, μέσα από το μυαλό του. Κατάλαβε τον εαυτό του να εύχεται όλα τα είδη ζωής στο σύμπαν να είναι φυτοφάγα και, μετά, σταμάτησε τον εαυτό του. Δεν έπρεπε να επιτρέπει στις προσωπικές του προκαταλήψεις να εμπλακούν στην εκτέλεση των καθηκόντων του. Καθήκον του, τώρα, ήταν να παρατηρήσει αυτά τα πλάσματα, στο σύντομο χρονικό διάστημα που του απέμενε, και να κάνει μία αναφορά, η οποία θα έμπαινε στο αρχείο, για μελλοντική μελέτη.

Παρατήρησε κάτι ελπιδοφόρο γι' αυτά τα πλάσματα, συγκεκριμένα ότι φαίνονταν να έχουν το ένστικτο της Ορδής περισσότερο από το να δρουν μεμονωμένα, σαν άτομα. Μαζεύονταν σε μεγάλες πόλεις και φαίνονταν να κάνουν πράγματα ανά πλήθη. Είχαν τη δυνατότητα να είναι μόνοι, αλλά δεν την αξιοποιούσαν τόσο.

Συγκέντρωσε τη σκέψη του και πάλι και ετοιμάστηκε να κάνει αναλυτικές παρατηρήσεις. Εστίασε κάτω στην επιφάνεια του κόσμου, για να δει. Τα πλάσματα ήταν, προφανώς, ημερόβια αλλιώς δε θα χρειάζονταν φώτα για τις πόλεις, οπότε, αρχικά, επέλεξε να παρατηρήσει ένα σημείο στο ημισφαίριο που είχε ημέρα. Δεν ανησυχούσε μήπως τον εντοπίσουν οι ιθαγενείς. Αυτό το είχε τακτοποιήσει η μέθοδος της φυλής των Ζάρτικ για την εξερεύνηση του διαστήματος.

Βασικά, η μέθοδος απαιτούσε πλήρη διαχωρισμό σώματος και μυαλού. Τα φάρμακα λαμβάνονταν για να βοηθήσουν την αποσύνδεση, ενόσω ο Εξερευνητής ξεκουραζόταν, αναπauτικά, μέσα σε ένα μηχανήμα. Όταν ολοκληρωνόταν ο διαχωρισμός, το μηχανήμα αναλάμβανε τα μηχανολογικά της σωματικής λειτουργίας – παλμό καρδιάς, αναπνοή, διατροφή κτλ. Το μυαλό, στο μεταξύ, ήταν ελεύθερο να τριγυρνά, κατά βούληση.

Ωστόσο, λίγα όρια είχαν τεθεί, ως τώρα, στο ελεύθερο μυαλό. Η ταχύτητα με την οποία μπορούσε να «ταξιδεύει» - αν, όντως, του ζητούνταν να πάει οπουδήποτε - ήταν τόσο γρήγορη, που δεν μπορούσε να υπολογιστεί· θεωρητικά, θα μπορούσε να είναι άπειρη. Ένα ελεύθερο μυαλό, μπορούσε να περιορίσει τη συγκέντρωσή του σε ένα υποατομικό σωματίδιο ή να επεκταθεί, ώστε να καλύψει τεράστιες αποστάσεις στο διάστημα. Μπορούσε να εντοπίσει ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία, σε κάθε ποσότητα του φάσματος. Και, από την οπτική των προσεκτικών Ζαρτίκου, το καλύτερο όλων ήταν ότι δεν μπορούσε να ανιχνευθεί από καμία φυσική αίσθηση. Ήταν ένα φάντασμα, που κανείς δεν μπορούσε να δει, να ακούσει, να μυρίσει, να γευθεί ή να αγγίξει. Και όλα αυτά το έκαναν το ιδανικό όχημα για την εξερεύνηση του Διαστήματος, πέρα από την ατμόσφαιρα του Ζάρτι.

Ο Γκάρννα σταμάτησε σε ένα μέρος, όπου η γη είχε τυχαία στρωθεί για την ανάπτυξη καλλιέργειας. Η γεωργία ποίκιλλε σε μικρό βαθμό, μεταξύ των κοινωνιών που είχε ερευνήσει ως τώρα, ίσως επειδή η μορφή ακολουθούσε τη λειτουργία κι η λειτουργία ήταν, πρακτικά, η ίδια. Αυτά τα πλάσματα προσπαθούσαν ασταμάτητα με πρωτόγονα εργαλεία, που τα έσερναν υποδουλωμένα κερασφόρα φυτοφάγα. Αυτή η πρωτόγονη μέθοδος γεωργίας, δε φαινόταν να συνάδει με έναν πολιτισμό, που μπορούσε να παράγει τόσο πολλά ραδιοκύματα. Προκειμένου να λύσει το προφανές παράδοξο, ο Γκάρννα τεντώθηκε με το μυαλό του κι άγγιξε το μυαλό ενός ιθαγενούς.

Αυτό ήταν ακόμη ένα πλεονέκτημα του ελεύθερου μυαλού. Φαινόταν να έχει τη δυνατότητα «να ακούει» μέσα από τις σκέψεις άλλων μυαλών. Ήταν τηλεπάθεια, αλλά με έναν πολύ περιορισμένο τρόπο, καθώς λειτουργούσε προς μία κατεύθυνση. Ο Γκάρννα μπορούσε να ακούσει τις σκέψεις των άλλων, αλλά ο ίδιος δε μπορούσε να εντοπιστεί.

Ωστόσο, το φαινόμενο δεν ήταν ούτε στο ελάχιστο βοηθητικό, όπως φαινόταν στην αρχή. Τα νοήμονα όντα σκέφτονται εν μέρει με λέξεις της δικής τους γλώσσας, εν μέρει με αφηρημένες έννοιες κι εν μέρει με εικόνες. Οι σκέψεις προχωρούν πολύ γρήγορα και, μετά, φεύγουν για πάντα. Τα διάφορα είδη έχουν διαφορετικά πρότυπα σκέψης, βασισμένα, κυρίως, σε όσα λαμβάνονται από τις αισθήσεις. Και εντός κάθε φυλής, κάθε άτομο έχει το δικό του, προσωπικό, τρόπο συμβολισμού.

Γι' αυτό το διάβασμα σκέψης, έτεινε να είναι μία επίπονη και πολύ κουραστική δουλειά. Ο Γκάρννα έπρεπε να περάσει βουνά ανούσιων συναισθημάτων, που τον βομβάρδιζαν με απίστευτο ρυθμό, προκειμένου να φτάσει στον πυρήνα μίας σκέψης. Με λίγη τύχη, μπορούσε να διαβάσει κάποια γενικευμένα συναισθήματα και να μάθει μερικές από τις βασικές έννοιες που υπήρχαν μέσα στο μυαλό, με το οποίο επικοινωνούσε. Αλλά, είχε εμπειρία σε αυτή τη διαδικασία και δε φοβόταν τη σκληρή δουλειά, αν ήταν για το καλό της Ορδής, οπότε βούτηξε, κατευθείαν.

Μετά από αρκετή αναζήτηση κι αρκετές εικασίες, ο Γκάρννα μπόρεσε να διαμορφώσει μία μικρή εικόνα αυτού του κόσμου. Υπήρχε μόνο μία νοήμων φυλή εδώ, αλλά είχε υποδιαιρεθεί σε πολλούς επιμέρους πολιτισμούς. Ωστόσο, υπήρχαν αρκετά σταθερά πρότυπα τα οποία εμφανίζονταν σε κάθε πολιτισμό. Οι ομάδες ιφφ, εδώ, φαινόταν γενικά να αποτελούνται από μερικούς ενήλικες, που έχουν συγγένεια ή είναι ζευγάρια μεταξύ τους, μαζί με τους απογόνους τους. Ο σκοπός της ομάδας ιφφ, ήταν πολύ πιο προσανατολισμένος στο μέγλωμα των μικρών τους, από ότι ήταν στην παροχή ασφάλειας προς το άτομο. Φαινόταν ότι υπάρχουν πολύ περισσότερα άτομα, τα οποία επιβίωναν εξ ολοκλήρου χωρίς ομάδες ιφφ. Η Ορδή, εδώ, ήταν περισσότερο μία αόριστη έννοια, παρά μία καθημερινή πραγματικότητα, όπως ήταν στο Ζάρτι.

Επίσης, έμαθε ότι μερικοί πολιτισμοί στον πλανήτη αυτόν ήταν πλουσιότεροι από άλλους. Ο πλουσιότερος εντοπιζόταν στην πλευρά του πλανήτη που είχε νύχτα. Στο συγκεκριμένο πολιτισμό, πολλά από τα πράγματα που γίνονταν χειρονακτικά, εδώ γίνονταν από μηχανές κι υποτίθεται ότι έπρεπε να υπάρχει αρκετό φαγητό για όλους. Η σκέψη ότι ένα μέρος της Ορδής μπορούσε να υπερτρέφεται, ενώ άλλο μέρος πεινούσε, φαινόταν άκαρδο για το μέλος της φυλής Ζάρτικ. Θύμιζε στον εαυτό του να καταπνίξει τα συναισθήματά του. Βρισκόταν εδώ για να παρατηρήσει και το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να επικεντρωθεί σ' αυτό.

Αποφάσισε να ερευνήσει τον πάμπλουτο πολιτισμό. Για την αξιολόγηση αυτών των πλασμάτων ως επικείμενη απειλή για την Ορδή, οι ανώτεροί του θα ενδιαφέρονταν μόνο για τις μεγαλύτερες ικανότητές τους. Δε θα είχε καμία σημασία το τι έκαναν οι φτωχότεροι πολιτισμοί, αν οι πλουσιότεροι κατείχαν κάποια μέθοδο φυσικού μέσου για διαστρικά ταξίδια, σε συνδυασμό με μία πολεμοχαρή φύση.

Με την ταχύτητα της σκέψης, ο Γκάρννα διέσχισε, ταχύτατα, μία τεράστια έκταση ωκεανού κι έφτασε στο σκοτεινό ημισφαίριο. Αμέσως, βρήκε μεγάλες παράκτιες πόλεις, που τον σημάδευαν με τα φώτα τους. Αυτά τα πλάσματα θα ήταν ημερόβια, αλλά σίγουρα δεν άφηναν το σκοτάδι να επηρεάζει τις ζωές τους, σε κανένα βαθμό. Υπήρχαν μέρη των πόλεων που ήταν τόσο φωτισμένα όσο ήταν και την ημέρα. Υπήρχε ένα μέρος, σε μία από τις πόλεις, όπου πλήθη αυτών των πλασμάτων, συγκεντρώνονταν σε θέσεις, για να δουν τη δράση που λάμβανε χώρα μεταξύ μικρότερου αριθμού αυτών των πλασμάτων, κάτω, σε ένα ειδικά διαμορφωμένο υπαίθριο χώρο. Το πρότυπο ήταν παρόμοιο με αυτά που είχε δει σε πολυάριθμους άλλους κόσμους, ειδικά σε εκείνους στους οποίους κυριαρχούσαν τα παμφάγα και τα σαρκοφάγα. Αντί να μοιράζουν εξίσου ό, τι υπήρχε, για το καλό της Ορδής, όπως θα συνέβαινε στο Ζάρτι, αυτά τα πλάσματα έμοιαζαν εξαναγκασμένα να ανταγωνίζονται, με τους νικητές να τα παίρνουν όλα και τους χαμένους να μην παίρνουν τίποτα. Όσο κι αν

προσπαθούσε, ο Γκάρννα, δεν μπορούσε να κατανοήσει, πλήρως, τι σήμαινε όλος αυτός ο ανταγωνισμός γι' αυτά τα πλάσματα.

Συνέχισε. Παρατήρησε τα κτίρια των ιθαγενών και τα βρήκε, ποικιλοτρόπως, ανώτερα σαν κατασκευές, σε σχέση με εκείνα στο Ζάρτι. Οι μηχανές για τη μεταφορά ήταν, επίσης, εξελιγμένες με το να είναι ταυτόχρονα αποτελεσματικές και ικανές να ταξιδεύουν με μεγάλη ταχύτητα. Αλλά, επίσης, παρατήρησε ότι έκαιγαν χημικά καύσιμα, προκειμένου να προωθηθούν. Προς στιγμήν, αυτό, έβγαλε αυτά τα όντα από τη λίστα των απειλών. Προφανώς, δε θα χρησιμοποιούσαν χημικά καύσιμα, αν είχαν ανακαλύψει κάποια αποτελεσματικό τρόπο αξιοποίησης της πυρηνικής ενέργειας και καμία φυλή δεν είχε ελπίδες να δημιουργήσει λειτουργική διαστρική πλοήγηση, αξιοποιώντας μόνο χημικά καύσιμα. Αυτά τα πλάσματα μπορεί να ήξεραν την ύπαρξη της πυρηνικής ενέργειας – κρίνοντας από την επαρκή τεχνολογία τους, ο Γκάρννα θα εκπλησσόταν αν δεν την ήξεραν- αλλά ήταν πολύ μεγάλο το άλμα από αυτό το σημείο στη διαστρική πλοήγηση. Οι Ζαρτίκου δε θα ανησυχούσαν ότι αυτή η φυλή θα αποτελέσει απειλή στο κοντινό μέλλον. Ακόμη κι οι Ζαρτίκου δεν είχαν τελειοποιήσει τη διαστρική πλοήγηση – αλλά, φυσικά, υπήρχαν συνθήκες που το δικαιολογούσαν.

Πέρασε τον περισσότερο χρόνο του, συγκεντρώνοντας υλικό, το οποίο θεωρούσε ότι θα χρειαζόταν για την αναφορά του. Όπως πάντα, υπήρχε υπερπληθώρα δεδομένων κι έπρεπε να αφαιρέσει προσεκτικά, κάποιες πολύ ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες, προκειμένου να κάνει χώρο για τάσεις, που θα τον βοηθούσαν να φτιάξει στο δικό του μυαλό μία συνεκτική εικόνα αυτού του πολιτισμού. Και πάλι, το σύνολο προηγούταν των μερών του.

Τελείωσε την έρευνά του και συνειδητοποίησε ότι είχε ακόμη λίγο χρόνο να ξοδέψει, προτού του ζητηθεί να επιστρέψει στο σώμα του. Και θα τον χρησιμοποιούσε. Είχε ένα μικρό, ακίνδυνο χόμπι. Και στο Ζάρτι είχε παραθαλάσσιες ακτές κι ο Γκάρννα είχε γεννηθεί σε μία από αυτές. Είχε περάσει την παιδική του ηλικία δίπλα στη θάλασσα και ποτέ δεν κουράστηκε να βλέπει τα κύματα να έρχονται και να σκάνε πάνω στην ακτή. Έτσι, όποτε έβρισκε λίγο ελεύθερο χρόνο σε έναν άλλο κόσμο, προσπαθούσε να γυρίσει με τη φαντασία του στα παιδικά χρόνια, στην άκρη του ωκεανού. Τον βοηθούσε να κάνει το ξένο να μοιάζει οικείο και δεν έβλαπτε κανέναν. Οπότε, γλίστρησε απαλά στην ακτή του τεράστιου ωκεανού αυτού του παράξενου κόσμου, βλέποντας και ακούγοντας το μαύρο, σχεδόν αόρατο νερό να σκάει πάνω στις σκοτεινές αμμουδιές αυτού του πλανήτη, χιλιάδες παρσέκ από τον πλανήτη στον οποίο γεννήθηκε.

Κάτι του τράβηξε την προσοχή. Πάνω στην κορυφή των λόφων που είχαν θέα αυτό το σημείο της παραλίας, έλαμπε ένα φως. Αυτό πρέπει να ήταν ένα παράδειγμα των μοναχικών ατόμων της κοινωνίας, που είχε εγκατασταθεί εδώ, μακριά από την πλησιέστερη συνάνθρωπιση των άλλων της φυλής του. Ο Γκάρννα αιωρήθηκε προς τα πάνω.

Το φως ερχόταν από ένα μικρό κτίριο, πρόχειρα φτιαγμένο, σε σχέση με τα άλλα κτίρια της πόλης, αλλά αναμφισβήτητα άνετο για μένει ένα πλάσμα μόνο του. Υπήρχαν δύο οχήματα παρκαρισμένα έξω, άδεια και τα δύο. Εφόσον τα οχήματα δεν ήταν αυτόματα, αυτό σήμαινε ότι μέσα υπήρχαν, τουλάχιστον δύο άτομα από αυτό τον πλανήτη.

Ως απλό πνεύμα, ο Γκάρννα πέρασε μέσα από τους τοίχους, σαν αυτοί να μην υπήρχαν. Μέσα, υπήρχαν δύο πλάσματα, που μιλούσαν μεταξύ τους. Το στιγμιότυπο δε φαινόταν πολύ ενδιαφέρον. Ο Γκάρννα κράτησε μία σύντομη σημείωση για τα έπιπλα του δωματίου κι ήταν έτοιμος να φύγει, όταν, ξαφνικά, το ένα από τα πλάσματα επιτέθηκε στο άλλο. Άρπαξε το λαιμό του συντρόφου του κι άρχισε να το στραγγαλίζει. Χωρίς καν να επεκτείνει τον εαυτό του, ο Γκάρννα μπορούσε να νιώσει την οργή, που εξέπεμπε το επιτιθέμενο άτομο. Πάγωσε. Κανονικά το ένστικτο του είδους του, θα τον έκανε να το σκάσει με τη μέγιστη ταχύτητα – στην προκειμένη περίπτωση, με την ταχύτητα της σκέψης. Αλλά, ο Γκάρννα είχε δεχθεί μακρά εκπαίδευση, προκειμένου να επιβάλλεται στα ένστικτά του. Είχε εκπαιδευτεί να είναι στην αρχή, στο τέλος και πάντα, ένας παρατηρητής. Παρατηρούσε.

* * *

Η πραγματικότητα επέστρεψε με αργό ρυθμό στο Στόουναμ. Ξεκίνησε χωρίς ήχο, ένα γρήγορο *τακ-τακ, τακ-τακ, τακ-τακ*, που αναγνώρισε καθυστερημένα ότι ήταν η καρδιά του. Ποτέ δεν την είχε ξανακούσει τόσο δυνατά. Φαινόταν να πνίγει το σύμπαν, μέσα στον ήχο της. Ο Στόουναμ κάλυψε τα αυτιά του με τα χέρια του, για να απομονώσει τον ήχο, αλλά αυτό έκανε την κατάσταση χειρότερη. Ξεκίνησε κι ένα κουδούνισμα – ένας οξύς ήχος που χτυπούσε σαν ένα ξυπνητήρι-σοπράνο, μέσα στον εγκέφαλό του.

Μετά ήρθε η οσμή. Υπήρχε μία αλλόκοτη μυρωδιά στον αέρα, μία άρρωστη μυρωδιά τουαλέτας. Λεκέδες απλώνονταν στο μπροστά και πίσω μέρος του φορέματος της Στέλλα.

Γεύση. Υπήρχε αίμα μέσα στο στόμα του, αλμυρό και χλιαρό κι ο Στόουναμ συνειδητοποίησε ότι είχε σκίσει τα χείλη του από το δάγκωμα.

Αφή. Τα ακροδάχτυλά του μυρμήγκιαζαν, υπήρχε ένα τρέμουλο στους καρπούς του, οι δикέφαλοί του χαλάρωσαν, μετά από το υπεράνθρωπο τέντωμα που υπέστησαν.

Όραση. Το χρώμα επανήλθε σε εκείνο του κανονικού κόσμου κι η ταχύτητα επανήλθε στα συνήθη επίπεδα. Αλλά, δεν έβλεπε κάτι να κινείται. Έβλεπε μόνο το σώμα της γυναίκας του, που κείτονταν άψυχο στη μέση του πατώματος.

Ο Στόουναμ στεκόταν εκεί, ούτε ήξερε για πόση ώρα. Τα μάτια του περιπλανήθηκαν στο δωμάτιο, αναζητώντας τα συνήθη πράγματα που υπήρχαν εκεί, αποφεύγοντας το πτώμα, που ήταν στα πόδια του. Όχι για πολύ, όμως. Υπήρχε κάτι το τόσο αποκρουστικά ενδιαφέρον στο πτώμα της Στέλλα, το οποίο ανάγκαζε το βλέμμα του να γυρίζει σ' αυτό, από όπου κι αν περιπλανιόταν.

Άρχισε και πάλι να σκέφτεται. Γονάτισε αργά-αργά στο πλευρό της γυναίκας του κι αφουγκράστηκε για να βρει έναν παλμό, ο οποίος ήξερε ότι δεν υπήρχε. Το χέρι της ήδη ήταν ελαφρά κρύο στην αφή (ή ήταν η φαντασία του;) και κάθε υποψία ζωής είχε φύγει. Πήρε γρήγορα το χέρι του και στάθηκε πάλι όρθιος.

Πήγε προς τον καναπέ, κάθισε κάτω και κοίταξε για πολύ ώρα τον απέναντι τοίχο. Τίτλοι ειδήσεων του κρανύγαν: **ΕΠΙΦΑΝΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΤΗΣ ΚΟΜΗΤΕΙΑΣ, ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΤΟΥ**. Τα χρόνια που σχεδίαζε προσεκτικά την πολιτική του καριέρα, που σχεδίαζε να κάνει χάρες σε ανθρώπους, ώστε κι εκείνοι να έκαναν, σαν ανταπόδοση, κάποια χάρη σε εκείνον, να πηγαίνει σε ατελείωτα βαρετά πάρτι και δείπνα...τα έβλεπε όλα να χάνονται μπροστά του, μέσα στη δίνη της καταστροφής. Κι έβλεπε πολλά, άδεια χρόνια μπροστά του, γκρίζους τοίχους και σιδερένια κάγκελα.

«Όχι», φώναξε. Κοίταξε κάτω, κατηγορώντας το άψυχο σώμα της γυναίκας του. «Όχι. Θα το ήθελες αυτό, έτσι; Αλλά δε θα το αφήσω να συμβεί, δε θα το κάνω αυτό. Έχω πολλά και σημαντικά πράγματα που θέλω να κάνω, προτού φύγω».

Μία αναπάντεχη ηρεμία επικράτησε στο μυαλό του και είδε καθαρά τι έπρεπε να κάνει. Διέλυσε το τσιγάρο που είχε πετάξει η γυναίκα του κι ακόμη σιγόκαιγε. Μετά πήγε στο ράφι με τα μαχαιροπήρουνα και πήρε ένα μαχαίρι τεμαχίσματος από τον τοίχο, κρατώντας το μαντήλι του γύρω από τη λαβή, ώστε να μην αφήσει αποτυπώματα. Πήγε έξω κι έκοψε ένα μεγάλο κομμάτι από το σκοινί απλώματος. Γύρισε στην καλύβα, έδεσε τα χέρια της γυναίκας του πίσω και λύγισε το σώμα της μπροστά, ώστε να μπορέσει να δέσει τα πόδια της στο λαιμό της.

Παίρνοντας πάλι το μαχαίρι, χάραξε προσεκτικά το λαιμό της Στέλλα. Το αίμα έσταζε από το λαιμό της, αλλά δεν πετάχτηκε, γιατί, πλέον, δεν το αντλούσε η καρδιά. Έκοψε βαθειά τα στήθη της και έκανε μία τεράστια χαρακιά, πάνω από το φουστάνι της, μέχρι τη βουβωνική χώρα. Για ασφάλεια, έκοψε αδίστακτα την κοιλιακή της χώρα, το πρόσωπο και τα χέρια. Έβγαλε τα μάτια της από της κόγχες, προσπάθησε να κόψει και τη μύτη της, αλλά ήταν πολύ δύσκολο, για το μαχαίρι που είχε.

Στη συνέχεια, βούτηξε το μαχαίρι στο αίμα της κι έγραψε πάνω σε έναν τοίχο «Θάνατος στα γουρούνια». Τέλος, διέλυσε τα καλώδια του τηλεφώνου με μία απότομη κίνηση του μαχαιριού. Μετά, άφησε το μαχαίρι στο πάτωμα, δίπλα από το πτώμα της, ενώ την ίδια ώρα έπαιρνε το σημείωμα που του είχε γράψει, για την πρόθεσή της να πάρει διαζύγιο. Έβαλε το σημείωμα στην τσέπη του παντελονιού του.

Στάθηκε όρθιος και κοίταξε τον εαυτό του. Τα χέρια και τα ρούχα του είχαν διάσπαρτους λεκέδες από αίμα. Αυτό δεν έπρεπε να μείνει έτσι. Θα έπρεπε να τα ξεφορτωθεί, με κάποιο τρόπο.

Έτριψε τα χέρια του στο νιπτήρα, μέχρι να αφαιρέσει κάθε ίχνος αίματος. Έψαξε τριγύρω στο δωμάτιο και βρήκε κάτι που του έκοψε την ανάσα: το ειδικά τυπωμένο για εκείνον πακέτο από σπέρτα, που ήταν πάνω στο τραπέζι, δίπλα στο σταχτοδοχείο. Βημάτισε γρήγορα προς αυτό, θεωρώντας το πολύ βλακώδες, να αφήσει ένα στοιχείο σαν αυτό να περιπλανιέται και να το βρει η αστυνομία. Γλίστρησε με προσοχή το πακέτο με τα σπέρτα, μέσα στην τσέπη του.

Μετά, πήγε στη βαλίτσα του και πήρε καθαρά ρούχα. Άλλαξε γρήγορα, ενώ την ίδια ώρα σκεφτόταν να θάψει τα παλιά του ρούχα, σε κάποιο μέρος, σε απόσταση 1,5 χιλιομέτρου, έτσι ώστε να μη βρεθούν ποτέ. Μετά, θα μπορούσε να επιστρέψει και να υποδυθεί ότι ανακάλυψε το πτώμα σε αυτή την κατάσταση. Εφόσον τα καλώδια του τηλεφώνου είχαν κοπεί, θα έπρεπε να πάει κάπου αλλού με το αυτοκίνητο, για να πάρει την αστυνομία. Ουμήθηκε ότι ο πιο κοντινός γείτονας με τηλέφωνο, απείχε περίπου τρία χιλιόμετρα.

Ο Στόουνναμ γύρισε και εξέτασε το χειροτέχνημά του. Αίμα είχε χυθεί παντού πάνω στο πάτωμα και πάνω στα έπιπλα, το πτώμα είχε διαμελιστεί με ιδιαίτερα αποκρουστικό τρόπο, το ριζοσπαστικό μήνυμα ήταν γραμμένο σε περίοπτη θέση του τοίχου. Ήταν σκηνή από σουρεαλιστικό εφιάλτη. Κανένας δολοφόνος, που είχε τα λογικά του, δε θα διέπραττε τέτοια σφαγή. Το φταίξιμο θα έπεφτε, αμέσως, πάνω στο κοινόβιο των χίπηδων, ίσως και πάνω στον ίδιο τον Πολάσκι. Αυτό θα εξυπηρετούσε δύο σκοπούς: να καλύψει τη δική του ενοχή και να απαλλάξει μια για πάντα το Σαν Μάρκος από αυτούς τους αναθεματισμένους χίπηδες.

Έξω από την καλύβα, μέσα σε μία μικρή εργαλειοθήκη, υπήρχε ένα φτυάρι. Ο Στόουνναμ το πήρε και μπήκε βαθιά μέσα στο δάσος, για να θάψει τα ρούχα του. Καθώς δεν είχε βρέξει καθόλου, εδώ και μήνες, το έδαφος ήταν στεγνό και σκληρό. Έτσι, δεν άφησε καθόλου ίχνη, καθώς περνούσε από πάνω του.

* * *

Δεν πέρασε πολλή ώρα μέχρι το μεγαλύτερο πλάσμα να σκοτώσει το μικρότερο. Αλλά, αφού τελείωσε, ο δολοφόνος φαινόταν ακινητοποιημένος από τις ίδιες του τις πράξεις. Ο Γκάρννα, τέντωσε προσεκτικά μία νοερή κεραία κι άγγιξε το μυαλό του δολοφόνου. Οι σκέψεις ήταν τόσο μπερδεμένες. Υπήρχαν ακόμη ίχνη οργής που στριφογύριζαν, αλλά φαινόταν να υποχωρούν σιγά-σιγά. Άλλα συναισθήματα γίνονταν πιο έντονα. Ενοχή, θλίψη, φόβος για την τιμωρία. Όλα αυτά ήταν πράγματα που ο Γκάρννα τα ήξερε, ήδη. Μπήκε λίγο βαθύτερα στο μυαλό κι έμαθε ότι το νεκρό πλάσμα ανήκε στην ίδια ομάδα ιφφ με αυτό που επιβίωσε και, συγκεκριμένα, ήταν το ταίρι του. Ο τρόμος, που ένιωσε ο Γκάρννα από αυτό, ήταν τόσο δυνατός που έφυγε τρέχοντας από το μυαλό και κουλουριάστηκε σαν μία νοερή μπάλα. Με τη λογική, μπορούσε να αποδεχτεί την έννοια της δολοφονίας, ίσως και το γεγονός ότι κάποιος δολοφόνησε το ίδιο του το ταίρι. Αλλά, συναισθηματικά, το σοκ της ζωντανής εμπειρίας, έκανε το μυαλό του να δονείται.

Έμεινε εκεί για λίγα λεπτά, περιμένοντας να περάσουν η αηδία και το σοκ. Τελικά, η εκπαίδευσή τον έκανε να συνέλθει κι άρχισε να παρατηρεί τον περίγυρό του, για μία ακόμη φορά. Το μεγάλο πλάσμα, έκοβε τώρα το κουφάρι του μικρού με ένα μαχαίρι. Ήταν κάποιο αποτρόπαιο έθιμο; Αν ήταν, τότε αυτά τα παμφάγα θα έπρεπε να επαναξιολογηθούν, ως προς

τη δυνατότητά τους να αποτελέσουν απειλή. Ακόμη και τα σαρκοφάγα, που είχε παρατηρήσει ο Γκάρννα, δεν είχαν συμπεριφερθεί με τόσο αισχρό τρόπο.

Χρειάστηκε όλο του τον αυτοέλεγχο για να μπορέσει να ξαναέρθει σε επαφή με το μυαλό του άγνωστου πλάσματος. Αυτό που είδε τον μπέρδεψε και τον τάραξε. Για πρώτη φορά, έβλεπε ζωντανά ένα άτομο να σχεδιάζει μία δράση, η οποία θα λειτουργούσε ενάντια στο καλό της Ορδής του. Υπήρχε ενοχή και ντροπή μέσα στο μυαλό, κάτι που έκανε το Γκάρννα να πιστέψει ότι αυτή η δολοφονία ήταν έξω από τη συνήθη συμπεριφορά. Το ένστικτο της ορδής λειτουργούσε, ακόμη, αλλά πολύ περιορισμένα. Και πάνω από όλα υπήρχε ο φόβος της τιμωρίας. Το πλάσμα ήξερε ότι αυτό που έκανε ήταν λάθος κι η φρικτική πορεία των πράξεών του, αυτή τη στιγμή, ήταν μία προσπάθεια να αποφύγει – ο Γκάρννα δεν ήξερε με ποιο τρόπο – την τιμωρία, που θα ακολουθούσε, διαφορετικά.

Ήταν μία μοναδική περίπτωση. Ποτέ στο παρελθόν, απ' όσο ήξερε ο Γκάρννα, δεν είχε εμπλακεί κάποιος Εξερευνητής σε μία μεμονωμένη κατάσταση, σε τέτοιο βαθμό. Σημασία είχε, πάντα, η γενική εικόνα. Αλλά, ίσως, μπορούσαν να κατανοηθούν κάποια πράγματα, αν είχαν δει την κατάσταση να εξελίσσεται. Ακόμη και μέσα στη σκέψη, «άκουγε» ένα καμπανάκι να χτυπά στο μυαλό του. Αυτή ήταν η πρώτη προειδοποίηση ότι η Εξερεύνηση είχε, σχεδόν, φτάσει στο τέλος της. Θα ακολουθούσε ακόμη ένα σε έξι λεπτά και μετά, θα έπρεπε να γυρίσει πίσω. Αλλά, αποφάσισε να μείνει και να δει την εξέλιξη του δράματος, όσο περισσότερο μπορούσε, μέχρι να έρθει εκείνη η ώρα.

Έψαξε λίγο βαθύτερα, μέσα στο μυαλό του άγνωστου πλάσματος, και είδε το δόλο μέσα του. Το πλάσμα θα προσπαθούσε να αποφύγει την τιμωρία του, κατηγορώντας γι' αυτό το έγκλημα, κάποιο άλλο αθώο πλάσμα. Αν το αρχικό έγκλημα ήταν αποκρουστικό για τον Γκάρννα, αυτή του η επιδείνωση ήταν ανείπωτη. Ήταν άλλο πράγμα να αφήσει κανείς μία στιγμή πάθους να τον κάνει να παραβεί τους κανόνες της Ορδής, κι άλλο να παραπλανά συνειδητά κι επιτηδευμένα τους άλλους, έτσι ώστε να βλάψει κάποιο άλλο πλάσμα. Το πλάσμα δεν έβαζε, απλά, το δικό του καλό πάνω από το καλό της Ορδής, αλλά πάνω κι από άλλα άτομα.

Ο Γκάρννα δεν μπορούσε, πλέον, να παραμείνει ουδέτερος και αδιάφορος. Αυτό το πλάσμα πρέπει να ήταν διεστραμμένο. Ακόμη κι αποδεχόμενος τη διαφορά στις συνήθειες, καμία βιώσιμη κοινωνία δε θα επιβίωνε για πολύ, αν αυτά τα πρότυπα γίνονταν ο κανόνας. Θα κατέρρεε κάτω από το αμοιβαίο μίσος και την έλλειψη εμπιστοσύνης.

Τώρα, το πλάσμα έφυγε από την καλύβα και περπατούσε σιγά προς τα δέντρα. Ο Γκάρννα το ακολούθησε. Το πλάσμα κρατούσε τα ρούχα που φορούσε μέσα στο δωμάτιο, καθώς κι ένα εργαλείο που πήρε από την καλύβα. Όταν έφτασε σε απόσταση 1,5 χιλιομέτρου από το κτίριο, άφησε κάτω τα ρούχα κι άρχισε να χρησιμοποιεί το εργαλείο για να σκάψει ένα λάκκο. Όταν ο λάκκος έγινε αρκετά βαθύς, το ξένο πλάσμα έθαψε τα παλιά ρούχα και ξαναγέμισε το λάκκο, ισιώνοντας το χώμα γύρω του με προσοχή, έτσι ώστε το έδαφος να φαίνεται άθικτο.

Ο Γκάρννα έπιασε στιγμιαίες σκέψεις από το μυαλό του πλάσματος. Υπήρχε ικανοποίηση, που έκανε κάτι με επιτυχία. Ο φόβος είχε μετριαστεί, τώρα, καθώς είχε κάνει βήματα για να αποφύγει την τιμωρία. Κι υπήρχε και το αίσθημα του θριάμβου, γιατί είχε νικήσει ή είχε ξεγελάσει την Ορδή. Το τελευταίο έκανε τον Γκάρννα να ανατριχιάσει, νοερά. Τι είδους πλάσμα ήταν αυτό, που μπορούσε να πανηγυρίζει επειδή έβλαψε την Ορδή του; Αυτό ήταν λάθος από κάθε άποψη, έπρεπε να είναι λάθος. Κάτι έπρεπε να γίνει, για να δει αυτό το διεστραμμένο, να αποκαλύπτεται, παρά την απάτη του. Αλλά...

Η δεύτερη προειδοποίηση ακούστηκε μέσα στο μυαλό του. *Όχι!*, σκέφτηκε. *Δε θέλω να γυρίσω πίσω. Πρέπει να μείνω και να κάνω κάτι, γι' αυτή την κατάσταση.*

Αλλά, δεν υπήρχε επιλογή. Δεν ήταν γνωστός κάποιος τρόπος, με τον οποίο μπορούσε ένα μυαλό να παραμείνει εκτός του σώματός του, χωρίς φρικτές συνέπειες για το ένα ή

το άλλο. Αν έμενε μακριά για πολύ, το σώμα του θα μπορούσε να πεθάνει, κι υπήρχε προβληματισμός σχετικά με το αν το μυαλό θα μπορούσε να ζήσει περισσότερο από το σώμα. Δε θα εξυπηρετούσε σε τίποτα αν το μυαλό καταστρεφόταν από απροσεξία.

Έτσι, απρόθυμα, το μυαλό του Γκάρννα ιφφ- Αλμάνικ, αποτραβήχτηκε από τη σκηνή της τραγωδίας, πάνω στον τρίτο πλανήτη του κίτρινου αστέρα, με το μπλε-άσπρο χρώμα, κι έτρεξε πίσω στο σώμα του, σε απόσταση περισσότερων από 1000 παρσέκ.

* * *

Καθώς γύριζε, περπατώντας, στην καλύβα ο Στόουναμ αισθάνθηκε τόση ικανοποίηση, που τα έβγαλε πέρα, επιτυχώς, σε μία τόσο άσχημη κατάσταση. Σκέφτηκε ότι, ακόμη κι αν η αστυνομία δεν κατηγορούσε τους χίπηδες, δεν είχε μείνει καμία χειροπιαστή απόδειξη, για να κατηγορήσει τον ίδιο. Κανένα κίνητρο, καμία απόδειξη, κανέναν μάρτυρα.

Σχεδόν 1,5 χιλιόμετρο μακριά, ένα κορίτσι με το όνομα Ντέμπρα Μπάουερ, ξύπνησε, ουρλιάζοντας, από έναν εφιάλτη.

Κεφάλαιο 2

Δε θα ήταν καλή μέρα αυτή, συμπέρανε ο Τζον Μάσκεν, καθώς οδηγούσε κατά μήκος της ακτής, προς το γραφείο του, στην πόλη του Σαν Μάρκος. Στα δεξιά του, ο ουρανός άρχισε να αλλάζει χρώμα από σκούρο σε ανοιχτό μπλε, καθώς ο ήλιος ξεκίνησε να σκαρφαλώνει πάνω από τον ορίζοντα, αλλά ο Μάσκεν δεν τον έβλεπε ακόμη, γιατί κρυβόταν στους λόφους, που βρίσκονταν στο βάθος της ανατολικής μεριάς του δρόμου. Στα δυτικά, τα αστέρια είχαν χαθεί μέσα στο ξεθωριασμένο βιολετί χρώμα, που ήταν ό, τι είχε απομείνει από τη νύχτα.

Καμία μέρα που ξεκινά με το να πρέπει να πας στη δουλειά στις 5:30 το πρωί, δεν μπορεί να είναι καλή, συνέχισε ο Μάσκεν. Πολύ περισσότερο, όταν αυτό σχετίζεται με μία δολοφονία.

Οδηγούσε προς το γραφείο κι αισθανόταν πολύ ατημέλητος. Ο βοηθός του, ο Γουίτμορ, τον κάλεσε και του είπε ότι ήταν επείγον κι ο Μάσκεν δεν είχε ούτε χρόνο να ξυριστεί. Δεν ήθελε να ενοχλήσει τη γυναίκα του, που κοιμόταν ακόμη και, μέσα στο σκοτάδι, πήρε τη λάθος στολή, αυτή που είχε φορέσει χθες. Μύριζε σαν να είχε παίξει έναν ολόκληρο αγώνα μπάσκετ, φορώντας την. Του πήρε περίπου 15 δευτερόλεπτα για να περάσει μία φορά με τη βούρτσα τα μαλλιά του, που είχαν πέσει σχεδόν όλα, αλλά αυτό ήταν το μόνο στοιχείο περιποίησης επάνω του.

Καμία μέρα, που ξεκινά έτσι, επανέλαβε, δεν μπορεί να είναι κάτι άλλο εκτός από άθλια.

Το ρολόι του έδειχνε 5:48, καθώς περνούσε την πόρτα του Τμήματος του Σερίφη. «Ωραία, Τομ, τι τρέχει;».

Ο Γουίτμορ κοίταξε προς τα πάνω, όταν μπήκε το αφεντικό του. Ήταν ένας τύπος που έμοιαζε σαν αγοράκι, ήταν στο Σώμα μόνο μισό χρόνο κι η χαμηλή του αρχαιότητα, τον έκανε ιδανικό για τη νυχτερινή βάρδια. Τα μακριά ξανθά μαλλιά του ήταν περιποιημένα, η στολή του σιδερωμένη και αλέκιστη. Ο Μάσκεν, ένιωσε ένα προσωρινό ξέσπασμα μίσους για οποιονδήποτε μπορούσε να είναι τόσο απεγάδιαστος, τέτοια ώρα, παρόλο που ήξερε ότι αυτό το συναίσθημα ήταν παράλογο. Ήταν μέρος της δουλειάς του Γουίτμορ να είναι σε τόσο καλή κατάσταση, τόσο νωρίς, κι ο Μάσκεν θα έπρεπε να τον πετάξει έξω, αν γινόταν διαφορετικά.

«Έγινε μία δολοφονία σε μία ιδιωτική καλύβα, στην ακτή, στα μισά της διαδρομής από εδώ στο Μπέλινγκτον», είπε ο Γουίτμορ. «Το θύμα ήταν η κα. Γουέσλι Στόουνναμ».

Τα μάτια του Μάσκεν άνοιξαν διάπλατα. Επιβεβαιώνοντας τις προσδοκίες του, η ημέρα αυτή ήδη είχε γίνει απίστευτα χειρότερη. Και δεν ήταν ακόμη ούτε 6 το πρωί. Αναστέναξε. «Ποιος το χειρίζεται;»

«Ο Άκερ έκανε την αρχική αναφορά. Παραμένει στον τόπο του εγκλήματος, συγκεντρώνοντας όσες πληροφορίες μπορεί. Κυρίως, φροντίζει να μην πειραχτεί τίποτα, μέχρι να μπορέσετε να το δείτε εσείς».

Ο Μάσκεν έγνεψε. «Είναι πολύ καλός. Έχεις αντίγραφο της αναφοράς του;»

«Σε ένα λεπτό, κύριε. Το ηχογράφησε και τώρα πρέπει να το δακτυλογραφήσω. Μου έχουν μείνει δύο προτάσεις, μόνο».

«Ωραία. Πάω να πάρω έναν καφέ. Θέλω να έχω την αναφορά στο γραφείο μου, όταν γυρίσω».

Πάντα υπήρχε μία κανάτα καφέ που έβραζε στο γραφείο, αλλά ήταν απίστευτα απαίσιος και ο Μάσκεν δεν τον έπινε ποτέ. Έτσι, πέρασε απέναντι το δρόμο στο ολονύκτιο μικροεστιατόριο και μπήκε μέσα. Ο Τζόου, ο υπάλληλος, κοίταξε πάνω προς το μέρος του, πίσω από τα πόδια του που τα είχε στηριχτεί πάνω σε ένα από τα τραπέζια. Άφησε κάτω την εφημερίδα που διάβαζε. «Πολύ νωρίς σήμερα, έτσι Σερίφη;».

Ο Μάσκεν αγνόησε τη φιλικότητα, που κάλυπτε αυτή την ερώτηση. «Καφέ, Τζόου, και τον θέλω σκέτο». Πήρε μερικά ψιλά από την τσέπη του και τα κοπάνησε πάνω στον πάγκο. Ο

υπάλληλος πήρε το μήνυμα, από τη συμπεριφορά του Σερίφη, και πήγε σιωπηλός να γεμίσει μία κούπα με καφέ.

Ο Μάσκεν ήπια τον καφέ του με μεγάλες γουλιές. Στο ενδιαμέσο από τις γουλιές αυτές, πέρασε μεγάλα διαστήματα κοιτώντας επίμονα και προσεκτικά τον τοίχο απέναντί του. Πρέπει να θυμόταν ότι είχε συναντήσει την κα. Στόουνταμ – δε θυμόταν το μικρό της όνομα – μία ή δύο φορές σε κάποια πάρτι ή δείπνα. Θυμόταν ότι τη θεωρούσε μία από τις λίγες γυναίκες, που είχαν μετατρέψει το γεγονός ότι ήταν σχεδόν μεσήλικας, σε προτέρημα αντί σε μειονέκτημα, καλλιεργώντας στον εαυτό της ένα ιδιαίτερο ώριμο μεγαλείο. Φαινόταν να είναι καλός άνθρωπος και λυπόταν που ήταν νεκρή.

Αλλά, λυπόταν ακόμη πιο πολύ που τύγχανε να είναι σύζυγος του Γουέσλι Στόουνταμ. Αυτό μπορούσε να προκαλέσει άπειρα μπερδέματα. Ο Στόουνταμ ήταν ένας άντρας που είχε ανακαλύψει τη σπουδαιότητά του και περίμενε να έρθει η ώρα να την ανακαλύψει κι ο κόσμος. Δεν ήταν μόνο πλούσιος, αλλά έκανε και τα χρήματά του να μετρούν, με την έννοια της επιρροής. Γνώριζε τους σωστούς ανθρώπους κι οι πιο πολλοί από αυτούς τους χρωστούσαν κάποιου είδους χάρη. Κυκλοφορούσε κι η φήμη ότι ήταν υποψήφιος ακόμη και για τη θέση του Συμβουλίου, από την οποία θα παραιτούνταν σε λίγες ημέρες ο Κότμαν. Αν σε συμπαθούσε ο Στόουνταμ, οι πόρτες άνοιγαν ως δια μαγείας. Αν σε έπαιρνε με στραβό μάτι, τότε οι πόρτες έκλειναν με βία στα μούτρα σου.

Ο Μάσκεν δούλευε στην αστυνομία εδώ και 37 χρόνια κι ήταν Σερίφης, τα τελευταία έντεκα. Του χρόνου, θα έβαζε υποψηφιότητα για να επανεκλεγεί. Ίσως, θα ήταν σοφό να τα πηγαίνει καλά με το Στόουνταμ, ό,τι κι αν σήμαινε αυτό. Δεν ήξερε, ακόμη, καμία λεπτομέρεια για την υπόθεση, αλλά ήδη είχε ένα προαίσθημα μέσα του, ότι τα πράγματα θα ήταν άσχημα. Κάτι μουρμούρισε, μέσα από τα δόντια του, για τη μοίρα των αστυνομικών.

«Πώς είπατε, Σερίφη;», ρώτησε ο Τζόου.

«Τίποτα», γρύλισε ο Μάσκεν. Τελείωσε τον καφέ του μονορούφι, κοπάνισε την κούπα στον πάγκο και βγήκε από το εστιατόριο.

Πίσω στο Τμήμα, η αναφορά περίμενε πάνω στο γραφείο του, όπως είχε ζητήσει. Δεν έλεγε πολλά πράγματα. Μία κλήση ήρθε στις 03:07 π.μ. αναφέροντας ένα φόνο. Η κλήση έγινε από τον κο. Γουέσλι Στόουνταμ, ο οποίος καλούσε από την οικία του κου. Έμπρααμ Γουάιτ. Ο Στόουνταμ είπε ότι η γυναίκα του δολοφονήθηκε από ομάδα ή ομάδες αγνώστων, ενόσω έμενε μόνη της στην παραθαλάσσια καλύβα. Ο Στόουνταμ έφθασε στον τόπο του εγκλήματος, περίπου στις 2:30 κι ανακάλυψε το πτώμα της, αλλά, επειδή η τηλεφωνική γραμμή ήταν κομμένη, έπρεπε να καλέσει από το γείτονά του. Εστάλη περιπολικό για έρευνα.

Ο κος Στόουνταμ συνάντησε τον αστυνόμο, που θα έκανε την έρευνα, στην πόρτα της καλύβας. Μέσα, ο αστυνόμος βρήκε το πτώμα, που με δυσκολία αναγνωρίστηκε ότι ήταν η σύζυγος του Στόουνταμ, με δεμένα χέρια και πόδια, το λαιμό της σκισμένο, τα μάτια της να έχουν αφαιρεθεί, και το στήθος και τα χέρια της κομμένα, με βία. Υπήρχε πιθανότητα για σεξουαλική κακοποίηση, καθώς η περιοχή του εφηβαίου ήταν σκισμένη. Οι αλλοιώσεις στο χρώμα του προσώπου της και τα σημάδια στο λαιμό της ήταν ενδείξεις στραγγαλισμού, αλλά δεν υπήρχαν άλλες ενδείξεις μάχης, μέσα στην καλύβα. Δίπλα στο πτώμα, ήταν πεσμένο ένα κουζινομάχαιρο, το οποίο, προφανώς, είχε χρησιμοποιηθεί στον τεμαχισμό – ήταν από το σετ μαχαιροπήρουνων, που κρεμόταν στον τοίχο. Το χαλί είχε λεκέδες από αίμα, ενδεχομένως του θύματος, κι ένα μήνυμα ήταν γραμμένο με αίμα στον τοίχο : «Θάνατος στα γουρούνια». Ένα σβησμένο, χρησιμοποιημένο τσιγάρο ήταν στο πάτωμα κι ένα χρησιμοποιημένο σπέρτο ήταν μέσα σε ένα από τα σταχτοδοχεία. Η κρεβατοκάμαρα φαινόταν να είναι άθικτη.

Ο Μάσκεν άφησε κάτω την αναφορά, έκλεισε τα μάτια του, έτριψε τα βλέφαρά του με το πίσω μέρος των δαχτύλων του. Δε θα μπορούσε να είναι απλά ένας φόνος με βιασμό, έτσι; Αυτή η περίπτωση είχε όλες τις προδιαγραφές μίας ψυχωτικής βεντέτας, το είδος που τραβούσε μεγάλη δημοσιότητα. Διάβασε πάλι την περιγραφή του πτώματος και ανατρίχιασε.

Είχε δει πολλά αποτρόπαια θεάματα, στα 37 χρόνια που δούλευε στην αστυνομία, αλλά ποτέ κάτι που φαινόταν τόσο αποτρόπαιο όσο αυτό. Πίστευε ότι αυτή η υπόθεση δε θα του άρεσε καθόλου. Φοβόταν λίγο που έπρεπε να πάει εκεί και να δει το πτώμα. Αλλά ήξερε ότι έπρεπε. Σε μία υπόθεση σαν αυτή, με άπειρη δημοσιότητα – και το Στόουναμ από πάνω του – θα έπρεπε να χειριστεί ο ίδιος την έρευνα. Το Σαν Μάρκος δεν ήταν μεγάλο για να υποστηρίξει – ή να απαιτεί – μία ομάδα ανθρωποκτονίας, πλήρους απασχόλησης.

Πάτησε το κουμπί ενδοεπικοινωνίας: «Τομ;».

«Μάλιστα, κύριε;»

«Κάλεσε τον Άκερ στον ασύρματο». Πήρε μία βαθιά ανάσα και σηκώθηκε από την καρέκλα του. Χρειάστηκε να πνίξει ένα χασμουρητό, καθώς περνούσε από την πόρτα και κατέβαινε τις σκάλες προς τη γραμματεία.

«Τον έχω καλέσει, κύριε», είπε ο νεαρός βοηθός του Σερίφη, καθώς του έδινε τον ασύρματο.

«Ευχαριστώ». Πήρε τον ασύρματο και πάτησε το κουμπί επικοινωνίας. «Αναφέρατε».

«Άκερ, αναφερόμενος, κύριε. Είμαι ακόμη στην καλύβα των Στόουναμ. Ο κορ Στόουναμ γύρισε στο σπίτι του στο Σαν Μάρκος, για να προσπαθήσει να κοιμηθεί λίγο. Έχω τη διεύθυνσή του —».

«Δε χρειάζεται, Χάρι. Την έχω κάπου στα αρχεία μου. Υπάρχουν άλλες εξελίξεις, από την ώρα που έκανες την πρώτη σου αναφορά;»

«Ήλεγξα την περιοχή, γύρω από την καλύβα, για ενδεχόμενα ίχνη, αλλά πιστεύω πως είμαστε άτυχοι, κύριε. Δεν έχει βρέξει, εδώ και μήνες, ξέρετε και το έδαφος εδώ είναι απίστευτα σκληρό και στεγνό. Μεγάλο κομμάτι αυτού είναι απλά βράχος καλυμμένος με ένα λεπτό στρώμα ψιλού χώματος και χαλικιού. Δεν μπόρεσα να βρω κάτι.»

«Και από αυτοκίνητα; Βρήκες ίχνη από ρόδες αυτοκινήτου;»

«Το αυτοκίνητο της κας Στόουναμ είναι παρκαρισμένο στο πλάι της καλύβας. Υπάρχουν δύο ίχνη από το αυτοκίνητο του Στόουναμ κι ένα από το δικό μου. Αλλά, ο δολοφόνος δεν πρέπει να ήρθε με αυτοκίνητο. Υπάρχουν κάποια μέρη σε απόσταση από εδώ που, εύκολα, καλύπτεται με τα πόδια».

«Δε νομίζεις, ότι θα πρέπει να ξέρουν πολύ καλά το δρόμο, για να μη χαθούν μέσα στο σκοτάδι;»

«Μάλλον ναι, κύριε».

«Χάρι, μεταξύ μας, πώς σου φαίνεται όλο αυτό;»

Η φωνή, στην άλλη μεριά, έκανε μία μικρή παύση. «Να σας πω την αλήθεια, κύριε, είναι το πιο εμετικό πράγμα που έχω δει ποτέ. Σχεδόν έκανα εμετό, μόλις είδα τι έχουν κάνει στο σώμα αυτής της καημένης της γυναίκας. Δεν μπορεί ο δολοφόνος να είχε λόγο που έκανε αυτό το πράγμα. Υποθέτω ότι έχουμε να κάνουμε με παράφρονα και μάλιστα επικίνδυνο».

«Εντάξει, Χάρι» τον καθησύχασε ο Μάσκεν. «Περίμενε εκεί. Θα πάρω τον Σίμπσον και θα έρθουμε εκεί, για να σε απαλλάξουμε. Όβερ.» Έκλεισε τον ασύρματο και έδωσε το μικρόφωνο πίσω στο Γουίτμορ.

Ο Σίμπσον ήταν ο βοηθός του Σερίφη με την καλύτερη εκπαίδευση στην επιστημονική πλευρά της εγκληματολογίας. Όποτε προέκυπτε μία, πέραν του κανονικού, πολύπλοκη υπόθεση, το Τμήμα στηριζόταν πάνω του, περισσότερο από κάθε άλλον. Κανονικά, ο Σίμπσον δε θα ερχόταν στην υπηρεσία πριν τις δέκα, αλλά ο Μάσκεν του έκανε μία έκτακτη κλήση, τον ενημέρωσε για το επείγον της κατάστασης και του είπε ότι θα πήγαινε να τον πάρει. Πήρε τα εργαλεία του αστυνομικού για να πάρει αποτυπώματα και μία φωτογραφική μηχανή, από το αυτοκίνητό του και, μετά, οδήγησε ως το σπίτι του Σίμπσον.

Ο βοηθός του Σερίφη περίμενε στη βεράντα τού, κατά κάποιο τρόπο, ανεμοδαρμένου του σπιτιού. Μαζί, εκείνος κι ο Σερίφης, ξεκίνησαν για την καλύβα των Στόουναμ. Πολύ λίγα ειπώθηκαν στη διαδρομή. Ο Σίμπσον ήταν ένας λεπτός, πολύ ήσυχος άνδρας ο οποίος, γενικά,

κρατούσε μέσα του την οξυδέρκειά του, ενώ ο Σερίφης είχε τόσα πολλά να σκεφτεί για τις διάφορες πτυχές αυτού του εγκλήματος.

Όταν έφτασαν, ο Μάσκεν απήλλαξε τον Άκερ και του είπε να πάει σπίτι και να προσπαθήσει να κοιμηθεί λίγο. Ο Σίμπσον ξεκίνησε, αθόρυβα, τη δουλειά του, πρώτα φωτογραφίζοντας το δωμάτιο και το πτώμα, από όλες τις οπτικές γωνίες, μετά συλλέγοντας κομμάτια από διάφορα πράγματα, οτιδήποτε τριγυρνούσε, σε μικρά πλαστικά σακουλάκια και στο τέλος, ξεσκόνισε το δωμάτιο, για να βρει δακτυλικά αποτυπώματα. Ο Μάσκεν κάλεσε ασθενοφόρο και μετά κάθισε πίσω και παρακολουθούσε το βοηθό του να δουλεύει. Για κάποιο λόγο, ένιωθε πολύ αβοήθητος. Ο Σίμπσον ήταν ο πιο καλά εκπαιδευμένος γι' αυτή τη δουλειά και δεν υπήρχαν πολλά, που θα μπορούσε να προσθέσει ο Σερίφης, στην επιδεξιότητά του. *Ίσως, σκέφτηκε ο Μάσκεν, μετά από τόσο καιρό να καταλαβαίνω ότι, πράγματι, προορίζομαι να γίνω γραφειοκράτης και, σε καμία περίπτωση, αστυνομικός. Κι αναρωτήθηκε, πόσο θλιβερό σχόλιο θα ήταν αυτό για τη ζωή του.*

Ο Σίμπσον τελείωσε τη δουλειά του, σχεδόν ταυτόχρονα με την άφιξη του ασθενοφόρου. Όταν πήραν το πτώμα της κας Στόουνιμ στο νεκροτομείο, ο Μάσκεν κλείδωσε την καλύβα και, μαζί με το Σίμπσον, επέστρεψαν στην πόλη. Τώρα, ήταν σχεδόν 8:30 και το στομάχι του Μάσκεν άρχισε να του θυμίζει ότι το μόνο που είχε πάρει για πρωινό, ως εκείνη την ώρα, ήταν μία κούπα καφέ.

«Τι πιστεύεις για το φόνο», ρώτησε τον ψυχρό Σίμπσον.

«Είναι ασυνήθιστος».

«Ναι, αυτό είναι προφανές. Κανένας φυσιολογικός άνθρωπος...επιτρέψτε μου να διορθώσω...κανένας φυσιολογικός δολοφόνος δε θα κομμάτιαζε ένα πτώμα με αυτό τον τρόπο».

«Δεν εννοούσα αυτό. Ο φόνος έγινε αντίστροφα».

«Τι εννοείς;»

«Ο δολοφόνος, πρώτα, σκότωσε τη γυναίκα και μετά την έδεσε».

Ο Μάσκεν πήρε για μία στιγμή τα μάτια του από το δρόμο, για να κοιτάξει το βοηθό του. «Πώς το ξέρεις αυτό;»

«Η κυκλοφορία του αίματος δε σταμάτησε, όταν δέθηκαν τα χέρια και τα σκοινιά ήταν απίστευτα σφιχτά. Συνεπώς, η καρδιά σταμάτησε να αντλεί αίμα, προτού της δέσει τα χέρια. Επίσης, δολοφονήθηκε πριν τεμαχιστεί το σώμα της, αλλιώς θα είχε πεταχτεί πολύ περισσότερο αίμα».

«Με άλλα λόγια, δεν έχουμε έναν απλό σαδιστή, που έδεσε το κορίτσι, το βασάνισε και μετά το σκότωσε. Λες ότι αυτός ο άντρας πρώτα τη σκότωσε και, μετά, την έδεσε και τη διαμέλισε;»

«Ναι.»

«Μα αυτό δε βγάζει κανένα νόημα».

«Γι' αυτό λέω ότι είναι ασυνήθιστο».

Στην υπόλοιπη διαδρομή ήταν σιωπηλοί, ο καθένας αναλογιζόμενος, με το δικό του τρόπο, τις ασυνήθιστες συνθήκες αυτής της υπόθεσης.

Όταν έφτασαν στο Τμήμα, ο Σίμπσον προχώρησε κατευθείαν προς το μικρό εργαστήριο, για να αναλύσει τα ευρήματά του. Ο Μάσκεν άρχισε να ανεβαίνει τα σκαλιά προς το δικό του γραφείο, όταν η Κάρεν, η γραμματέας του, κατέβηκε να τον συναντήσει στα μισά της σκάλας. «Προσέξτε», ψιθύρισε. «Υπάρχει μία ολόκληρη ομάδα δημοσιογράφων εκεί πάνω, που περιμένει να σας αιφνιδιάσει».

Πόσο γρήγορα μαζεύονται τα όρνια, συλλογίστηκε ο Μάσκεν. Δεν ξέρω αν τους ειδοποίησε κανείς, ή αν απλά μυρίζονται το θάνατο και τον εντυπωσιασμό και έρχονται τρέχοντας προς αυτά. Πράγματι, δεν τους περίμενε τόσο νωρίς και δεν είχε προετοιμάσει τίποτα να πει. Το στομάχι του, τον έκανε να καταλαβαίνει πολύ έντονα ότι δεν είχε φάει τίποτα

στερεό, εδώ και 14, περίπου, ώρες. Αναρωτιόταν αν θα μπορούσε να ξεγλιστρήσει προς τα πίσω, για ένα γρήγορο πρωινό, χωρίς να τον εντοπίσουν.

Δεν μπορούσε. Κάποιο άγνωστο πρόσωπο εμφανίστηκε στο κεφαλόσκαλο. «Ήρθε ο Σερίφης», είπε ο άνδρας. Ο Μάσκεν αναστέναξε και συνέχισε να ανεβαίνει τα σκαλιά, πίσω από την Κάρολ. Ήξερε ότι δε θα ήταν καλή μέρα.

Ωστόσο, ακόμη κι εκείνος εξεπλάγη, όταν έφτασε στην κορυφή και έριξε μία ματιά τριγύρω. Περίμενε μία χούφτα δημοσιογράφους, για μία-δύο εφημερίδες της κομητείας. Αλλά, ήταν ένα δωμάτιο γεμάτο με ανθρώπους και ο μόνος που αναγνώριζε ήταν ο Ντέιβ Γκρέιλλι, από την *Clarion* του Σαν Μάρκος. Οι υπόλοιποι ήταν άγνωστοι. Και δεν υπήρχαν μόνο άνθρωποι, αλλά και μηχανήματα. Τηλεοράσεις, κάμερες, μικρόφωνα και άλλος δημοσιογραφικός εξοπλισμός, διάσπαρτος με προσοχή, με διακριτικά σήματα από τα τρία μεγάλα δίκτυα, καθώς και από τοπικούς σταθμούς, από τις περιοχές του Λος Άντζελες και του Σαν Φρανσίσκο. Τον είχε συνεπάρει η σκέψη ότι αυτή η υπόθεση είχε τραβήξει τόσο μεγαλύτερη δημοσιότητα, απ' ό, τι περίμενε.

Τη στιγμή που εμφανίστηκε, ξεκίνησε ένα δυνατό μουρμουρητό, καθώς είκοσι διαφορετικοί άνθρωποι ξεκίνησαν να του κάνουν, ταυτόχρονα, είκοσι διαφορετικές ερωτήσεις. Ο Μάσκεν, ζαλισμένος, για μία στιγμή μπορούσε μόνο να στέκεται εκεί, μέσα στο μπαράζ των ερωτήσεων, αλλά τελικά επανήλθε. Πήγε στο σημείο, όπου είχαν στήσει τα μικρόφωνα και είπε: «Κύριοι, αν κάνετε όλοι υπομονή, σκοπεύω να δημοσιεύσω μία επίσημη δήλωση, σε λίγα λεπτά. Κάρεν, πάρε το μπλοκ στενογραφίας κι έλα στο γραφείο μου, εντάξει;»

Μπήκε στο γραφείο του κι έκλεισε την πόρτα, γέρνοντας πάνω της. Έκλεισε τα μάτια του, προσπαθώντας να ρυθμίσει την αναπνοή του και, ίσως, να ηρεμήσει τα νεύρα του. Τα γεγονότα συσσωρεύονταν το ένα μετά το άλλο, πολύ γρήγορα για να το χειριστεί με την άνεσή του. Ήταν, απλά, ο Σερίφης μίας μικρής κομητείας, συνηθισμένος σε ήρεμους ρυθμούς και σε εύκολες καταστάσεις. Ξαφνικά, ο κόσμος φαινόταν να έχει βγει εκτός ελέγχου, αναστατώνοντας τη μονότονη ρουτίνα, στην οποία είχε συνηθίσει. Και πάλι, του πέρασε η σκέψη ότι ίσως δεν έπρεπε να είναι αστυνομικός. Πρέπει να υπάρχουν χιλιάδες δουλειές στον κόσμο, που θα πληρώνονταν καλύτερα και θα είχαν μικρότερη φορολογία.

Ένας χτύπος ακούστηκε, στην πόρτα πίσω του. Έκανε στην άκρη, την άνοιξε και μπήκε μέσα η Κάρολ με το μπλοκάκι στο χέρι. Ο Μάσκεν συνειδητοποίησε, ξαφνικά, ότι δεν είχε την παραμικρή ιδέα για το τι να πει. Κάθε λέξη θα ήταν εξαιρετικά σημαντική, γιατί μιλούσε όχι μόνο στο Ντέιβ Γκρέιλλι, από την *Clarion*, αλλά και στα ραδιοφωνικά και τηλεοπτικά δίκτυα, δηλαδή, ενδεχομένως, σε κάθε άτομο στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ξαφνικά, το στόμα του στέγνωσε, από το φόβο της δημόσιας ομιλίας.

Τελικά, αποφάσισε, να παραμείνει στα γεγονότα, όπως τα ήξερε. Άσε τις εφημερίδες να βγάλουν τα δικά τους συμπεράσματα. Έτσι θα έκαναν, ούτως ή άλλως. Βημάτιζε μέσα στο δωμάτιο, καθώς υπαγόρευε στη γραμματέα του, σταματώντας συχνά για να της ζητήσει να του διαβάσει τι είχε πει και να διορθώσει κάποια διατύπωση, που ακουγόταν περίεργη. Όταν τελείωσε, της είπε δύο φορές να του το διαβάσει, απλά, για σιγουρευτεί για την ακρίβειά όσων είπε. Μετά, την άφησε να πάει να το εκτυπώσει.

Ενόσω εκείνη έκανε την εκτύπωση, εκείνος κάθισε πίσω από το γραφείο του και προσπαθούσε να επιβληθεί στα χέρια του, για να μην τρέμουν. Η σκέψη ότι ήταν ακατάλληλος γι' αυτή τη δουλειά, δεν άφηνε το μυαλό του. Υπήρξε καλός αστυνομικός πριν 30 χρόνια, αλλά τα πράγματα ήταν πολύ πιο απλά, τότε. Τον είχαν προσπεράσει τα χρόνια, για πάντα, αφήνοντάς τον στα απόνερα μόνο με μία πρόφαση; Ο μόνος λόγος που είχε πετύχει, σαν Σερίφης, ήταν γιατί δεν υπήρχε τίποτα δύσκολο, σε αυτή τη μικρή παραθαλάσσια κομητεία; Και τώρα που το παρόν, επιτέλους, τον πετύχαινε, θα μπορούσε να το αντιμετωπίσει, όπως έπρεπε;

Η Κάρολ μπήκε με ένα τυπωμένο αντίγραφο κι ένα καρμπόν, για να πάρει την έγκρισή του, προτού φτιάξει κι άλλα αντίγραφα. Ο Μάσκεν το διάβασε με υπερβολική προσοχή, κάνοντας πάρα πολύ χρόνο για να το διαβάσει ολόκληρο. Όταν δεν μπορούσε πια να αναβάλλει το αναπόφευκτο, έβαλε μονογραφή και της έδωσε πίσω το καρμπόν, για να φτιάξει αντίγραφα. Καθαρίζοντας το λαιμό του αρκετές φορές, βγήκε από το γραφείο του.

Τον χαιρέτησαν οι ήχοι από τα φλας των μηχανών, τα οποία τον τύφλωσαν προσωρινά, καθώς προσπαθούσε να φτάσει στα μικρόφωνα. Πήγε ψηλαφώντας, μέχρι που τα βρήκε. «Αυτή τη φορά, έχω μία επίσημη δήλωση», είπε. Κοίταξε τα χαρτιά στα χέρια του και, μετά βίας, μπορούσε να δει τις λέξεις, λόγω των μπλε κουκίδων που έκαναν τα μάτια του, από τα φλας. Διστακτικά, ξεκίνησε το λόγο του. Περιέγραψε τις συνθήκες κάτω από τις οποίες ανακαλύφθηκε το πτώμα και την ιδιαίτερα αποκρουστική κατάσταση στην οποία βρισκόταν. Ανέφερε τη φράση, που ήταν γραμμένη στον τοίχο, αλλά δεν ανέφερε την υπόθεση του Σίμπσον, για τη σειρά που ακολούθησε ο δολοφόνος. Κατέληξε, λέγοντας: «Αντίγραφα αυτής της δήλωσης, θα είναι διαθέσιμα, για όποιον θέλει να πάρει ένα».

«Υπάρχει κάποιος ύποπτος;», του πέταξε ένας δημοσιογράφος.

«Ε... όχι, είναι πολύ νωρίς για να γνωρίζουμε. Ακόμη συλλέγουμε στοιχεία».

«Δεδομένου ότι το Τμήμα σας είναι μικρό, σκοπεύετε να ζητήσετε βοήθεια από την Πολιτεία ή το Κράτος, για την επίλυση αυτής της υπόθεσης;». Αυτή η ερώτηση ήρθε από άλλο μέρος του δωματίου.

Ξαφνικά, ο Μάσκεν ένωσε την πίεση πάνω του. Οι κάμερες της τηλεόρασης τον κοιτούσαν με άγρυπνο μάτι. Είχε πολύ καλά υπόψη του ότι φορούσε μία βρώμικη, ασιδέρωτη στολή κι ότι δεν είχε ξυριστεί εκείνο το πρωί. Ήταν αυτή εικόνα για να τη δει όλη η χώρα; Ένας απεριποίητος χωριάτης, που δεν μπορεί να χειριστεί τη δική του Κομητεία, όταν συμβαίνει κάτι πραγματικά άσχημο; «Μέχρι στιγμής», είπε συνειδητά, «οι ενδείξεις λένε ότι η λύση αυτού του εγκλήματος είναι εντός των ικανοτήτων του Τμήματός μου. Όχι, δε σκοπεύω να ζητήσω εξωτερική βοήθεια, αυτή τη στιγμή».

«Πιστεύετε ότι είναι πιθανό ο φόνος να έχει πολιτικά κίνητρα;»

«Πραγματικά, δεν μπορώ να πω—»

«Λαμβάνοντας υπόψη τη σπουδαιότητα της υπόθεσης και το ασυνήθιστο της φύσης της, ποιος θα είναι επικεφαλής;»

Με την ερώτηση διατυπωμένη κατ' αυτό τον τρόπο, μόνο μία απάντηση μπορούσε να δοθεί. «Καθιστώ τον εαυτό μου, προσωπικά υπεύθυνο για την έρευνα».

«Θα δώσετε γενικό σήμα για το δολοφόνο;»

«Όταν θα έχω ιδέα για τον τύπο του ανθρώπου που ψάχνουμε, θα το κάνω. Αν δεν τον έχουμε πιάσει ως τότε, φυσικά».

«Τι είδους άνθρωπος πιστεύετε ότι θα μπορούσε να κάνει ένα τόσο φρικτό έγκλημα;»

Εκείνη τη στιγμή, ο Μάσκεν είδε το Χάουαρντ Γουίλζι, τον Εισαγγελέα, να μπαίνει στο δωμάτιο, που βρισκόταν από πίσω και, για μία στιγμή το μυαλό του αποσπάστηκε από την ερώτηση.

«Εμ... ε... φαίνεται ότι είναι διαταραγμένος, κατά κάποιο τρόπο. Τώρα, κύριοι, με συγχωρείτε. Νομίζω ότι ο Εισαγγελέας θέλει να κάνει μία κουβέντα μαζί μου».

Υπήρξε ένα μουρμουρητό με ευχαριστίες ρουτίνας, καθώς οι δημοσιογράφοι άρχισαν να αρπάζουν αντίγραφα από τη δήλωση και οι καμεραμάν, ξεκίνησαν να αποσυναρμολογούν τον εξοπλισμό τους. Ο Εισαγγελέας, παραμέρισε με ευγένεια το πλήθος των εκπροσώπων του Τύπου, για να φτάσει στη μεριά του Σερίφη. Ο Χάουαρντ Γουίλζι ήταν ένας ψηλός, αφύσικα αδύνατος άνδρας, με μία απαίσια μύτη σαν γεράκι και υγρά μάτια, τα οποία πάντα φαίνονταν έτοιμα να δακρύνουν. Ήταν Εισαγγελέας, κυρίως, επειδή ήταν ανίκανος να πετύχει στην ιδιωτική άσκηση της δικηγορίας.

«Πάμε στο γραφείο σου», είπε όταν έφτασε το Σερίφη.

Πίσω στο, συγκριτικά, ήρεμο γραφείο του, ο Μάσκεν ένιωσε πολύ πιο άνετα. Ήταν σαν η αγριότητα που είχε πέσει πάνω στην πλάτη του, να είχε αποδειχθεί ότι ήταν, τελικά, απλά ένα λούτρινο παιχνίδι. Η υποχώρηση της πίεσης ήταν μία ευλογία. Ο Γουίλζι, από την άλλη, ήταν νευρικός. Είχε βάλει ένα τσιγάρο στο στόμα του, προτού καν ο Μάσκεν του προτείνει να καθίσει. «Λοιπόν, Χάουαρντ» είπε ο Σερίφης, προσπαθώντας να πάρει πρόσχαρο ύφος, «χρειάζεται να ρωτήσω τι σε έφερε ως εδώ, τόσο νωρίς το πρωί;»

Ο Γουίλζι είτε δεν άκουσε την ερώτηση είτε την αγνόησε. «Δε μου αρέσουν όλοι αυτοί οι δημοσιογράφοι», είπε. «Μακάρι, να μην τους είχες μιλήσει. Είναι τόσο δύσκολο, να ξέρεις τι είναι σωστό να πεις, σήμερα. Μία λάθος λέξη και το Ανώτατο Δικαστήριο, θα αλλάξει όλη την απόφαση».

«Νομίζω ότι υπερβάλλεις λίγο».

«Μην είσαι τόσο σίγουρος. Και, σε κάθε περίπτωση, όσο περισσότερα λες, τόσο πιο πολύ προκαταλαμβάνεις τους μελλοντικούς ενόρκους».

«Ίσως. Αλλά, έστω κι έτσι να είναι, τι άλλο μπορούσα να κάνω;»

«Θα μπορούσες να έχεις αρνηθεί να κάνεις το οποιοδήποτε σχόλιο. Να έλεγες απλά: *Επεξεργαζόμαστε την υπόθεση και θα σας ενημερώσουμε, όταν τελειώσουμε*. Να έμενες σιωπηλός, μέχρι να ηρεμήσουν τα πράγματα».

Η σκέψη αυτή δεν είχε περάσει ποτέ από το μυαλό του Μάσκεν. Αντέδρασε παρορμητικά, έχοντας ένα μικρόφωνο να κραδαίνεται μπροστά στο στόμα του: μίλησε. Το όλο μαρτύριο θα μπορούσε να έχει αποφευχθεί με τις λέξεις «κανένα σχόλιο», μόνο που εκείνος δεν τις σκέφτηκε. Αναρωτιόταν τι θα έκανε ο περισσότερος κόσμος, υπό αυτές τις συνθήκες. Ήταν μεγάλο πράγμα που η τηλεόραση και ο Τύπος κατέφευγε σε αυτούς – σε ανθρώπους που διαφορετικά δε θα άρθρωναν λέξη, νιώθοντας υπεύθυνοι προς τους προς τους άλλους, για να τους βοηθήσουν στη διάδοση των ειδήσεων.

Ανασήκωσε τους ώμους. «Τώρα είναι πολύ αργά, για να κάνω κάτι γι' αυτό. Ας ελπίσουμε ότι δε θα πλήξει πολύ άσχημα το σκοπό μας. Τώρα, για τι πράγμα ήθελες να μιλήσουμε;»

«Πριν λίγα λεπτά, είχα ένα τηλεφώνημα από τον Γουέσλι Στόουναμ». Ο τρόπος που είπε εκείνες τις λέξεις, ακούστηκε στο Μάσκεν σαν το τηλεφώνημα να προερχόταν από έναν φλεγόμενο θάμνο. Ο Εισαγγελέας ήταν ένας άντρας που ήξερε τις ελλείψεις που είχε στη ζωή και συνειδητοποιούσε ότι, χωρίς αυτή τη θέση στο Δημόσιο, ήταν μία αποτυχία. Κατά συνέπεια, το να κρατήσει τη δουλειά του ήταν πρωταρχική έννοια στο μυαλό του, συνεχώς – ειδικά όταν του τηλεφωνούσε ένας άνδρας, του οποίου η ισχύς στην Κομητεία, αυξανόταν τόσο γρήγορα.

«Τι είχε να πει;», ρώτησε ο Μάσκεν.

«Ήθελε να ξέρει αν έχουν γίνει συλλήψεις για τη δολοφονία της γυναίκας του».

«Θεέ μου! Ακόμη κι εγώ έμαθα για τη δολοφονία, πριν δύο ώρες και κανένας δεν είχε αρκετή ευσυνειδησία, ώστε να έρθει να ομολογήσει το έγκλημα. Τι περιμένει από εμάς, τέλος πάντων;»

«Χαλάρωσε, Τζον. Είμαστε όλοι πιεσμένοι. Φαντάσου πώς αισθάνεται εκείνος – έφτασε στην καλύβα, αργά τη νύχτα και βρίσκει ένα... αιματηρό χάος. Τη γυναίκα του κομματιασμένη. Είναι φυσιολογικό να είναι συντετριμμένος και να παραλογίζεται».

«Είχε καμία πρόταση για το ποιος πιστεύει ότι μπορεί να το έκανε;», ο Μάσκεν συνειδητοποίησε ότι αυτή ήταν η πιο σωστή ερώτηση που έπρεπε να απευθύνει στο Στόουναμ, αλλά ο Εισαγγελέας φαινόταν να λειτουργεί για λογαριασμό του Στόουναμ.

«Ναι, πράγματι είχε. Ανέφερε αυτούς τους χίπηδες που μένουν στο Φαράγγι Τοτίδο. Ξέρεις, αυτό το κοινόβιο».

Ο Μάσκεν ήξερε, πράγματι, «αυτό το κοινόβιο». Το Τμήμα του λάμβανε, κατά μέσο όρο, δώδεκα τηλεφωνήματα την εβδομάδα γι' αυτούς κι έτσι γινόταν από τότε που μετακόμισαν

στην άλλοτε εγκαταλελειμμένη περιοχή, τρεις μήνες πριν. Το Σαν Μάρκος ήταν μία πολύ συντηρητική κοινότητα, αποτελούμενη από ηλικιωμένα ζευγάρια συνταξιούχων, οι οποίοι έδειχναν λίγη ή καθόλου ανοχή απέναντι στους ιδιαίτερα διαφορετικούς τρόπους ζωής, που είχαν υιοθετήσει τα νεαρά μέλη του κοινοβίου του Τοτίδο. Όποτε έλειπε κάτι, οι υποψίες έπεφταν, κάθε φορά, πρώτα, στα μέλη του κοινοβίου.

Ένας άντρας, που λεγόταν Καρλ Πολάσκι, ήταν υπεύθυνος της ομάδας. Ο Μάσκεν τον ήξερε πολύ λίγο, αλλά φαινόταν έξυπνος και λογικός άνθρωπος. Λίγο μεγάλος, κατά τη γνώμη του Σερίφη, για να ζει κατ' αυτό τον τρόπο, αλλά από την άλλη μεριά, έδινε λίγη από την ωριμότητά του στους νέους του κοινοβίου. Τους κρατούσε σε τάξη. Έως σήμερα, καμία από τις κατηγορίες που επιρρίφθηκαν, σε οποιοδήποτε μέλος των χίπηδων, δεν είχε υπόσταση. Ο Μάσκεν είχε αναπτύξει έναν ακούσιο σεβασμό για τον Πολάσκι, παρόλο που ο τρόπος ζωής που είχε επιλέξει ερχόταν σε αντίθεση με τον τρόπο ζωής του Σερίφη.

«Τι τον κάνει να πιστεύει ότι αυτοί εμπλέκονται σ' αυτό;»

«Πιστεύεις ότι φυσιολογικοί άνθρωποι θα τεμάχιζαν, κατ' αυτό τον τρόπο, ένα πτώμα; Αυτοί οι χίπηδες ζουν μόλις 1,5 χιλιόμετρο από την καλύβα του Στόουνναμ. Μπορεί μία ομάδα από αυτούς να μαζεύτηκε και να πήγε εκεί—»

«Αυτή είναι δική σου θεωρία, ή του Στόουνναμ;»

«Τι σημασία έχει;», ρώτησε ο Γουίλζι, με τον τόνο του να γίνεται ιδιαίτερα αμυντικός. «Σημασία έχει ότι αυτοί οι άνθρωποι είναι παράξενοι. Πιστεύουν ότι οι συνήθειες του κανονικού κόσμου, δεν τους ταιριάζουν. Ποιος ξέρει για τι είναι ικανοί; Προσπαθούμε να τους ξεφορτωθούμε, από τότε που μετακόμισαν εδώ. Δεν είναι τίποτε άλλο παρά ταραξίες, αυτός ο όχλος.»

«Χάουαρντ, ξέρεις, όπως κι εγώ, ότι τίποτα δεν έχει αποδειχθεί εις βάρος τους—»

«Αυτό δε σημαίνει ότι είναι αθώοι, έτσι; Όπου υπάρχει καπνός, υπάρχει και φωτιά».

Ο Μάσκεν έγειρε το κεφάλι του στο πλάι και στένεψε τα μάτια του, καθώς κοιτούσε τον Εισαγγελέα. «Ο Στόουνναμ σου επιβλήθηκε, πραγματικά, έτσι;»

Ο Γουίλζι αγρίεψε. «Και τι μ' αυτό; Μπορεί να το ξεχνάς, κάποιες φορές, Τζον, αλλά είμαστε τα μικρά ψάρια, σε αυτά τα νερά. Ο Στόουνναμ είναι το μεγάλο. Εγώ κι εσύ πρέπει να ξαναβάλουμε υποψηφιότητα για τις θέσεις μας, του χρόνου, το θυμάσαι; Και σε διαβεβαιώνω, ότι η βοήθεια του Στόουνναμ θα είναι περισσότερο από ευπρόσδεκτη στην εκστρατεία μου».

Ο Σερίφης αναστέναξε. «Εντάξει, για το χατίρι σου, θα πάω να μιλήσω με τον Πολάσκι —»

«Όχι μόνο να του μιλήσεις», ο Γουίλζι έβγαλε κάποια χαρτιά από την τσέπη του παλτού του. «Μπήκα στον κόπο να βγάλω ένα ένταλμα για τη σύλληψή του». Πέταξε τα χαρτιά πάνω στο γραφείο.

Ο Σερίφης τα κοίταξε, κατάπληκτος. «Σκέφτηκες ποτέ την πιθανότητα να κάνεις λάθος;»

Ο Γουίλζι θύμωσε. «Σε αυτή την περίπτωση, θα τον αφήσουμε ελεύθερο και θα απολογηθούμε. Αλλά, για να διατηρήσουμε την εμπιστοσύνη του κόσμου, πρέπει να δράσουμε γρήγορα μπροστά σε κάτι τόσο σημαντικό».

«Χάουαρντ, ξέρω ότι μπορεί να ακουστεί εγωιστικό, αλλά θα μπορούσαν να μου κάνουν μήνυση για λανθασμένη σύλληψη».

«Πίστεψέ με, δε θα φτάσουμε ως εκεί. Εξάλλου, εγώ σε οδηγώ στη σύλληψη και, πιστεύω, ότι υπάρχουν αρκετά αποδεικτικά στοιχεία».

«Τι αποδεικτικά στοιχεία;»

«Αυτό το μήνυμα στον τοίχο – *Θάνατος στα γουρούνια*. Αυτό είναι σλόγκαν των χίπηδων, σωστά;»

«Υποθέτω πως ναι».

Ο Γουίλζι σηκώθηκε να φύγει. «Έχε μου εμπιστοσύνη, Τζον. Απλά, πήγαινε να συλλάβεις τον Πολάσκι και σου υπόσχομαι ότι όλα θα πάνε καλά».

Για περίπου πέντε λεπτά, μετά την αναχώρηση του Γουίλζι, ο Μάσκεν παρέμεινε καθιστός, αναρωτώμενος πόσο χειρότερη θα γινόταν αυτή η μέρα, πριν το τέλος της. Κοίταξε για πολύ ώρα το ένταλμα σύλληψης, προτού, τελικά, σηκωθεί και το πάρει πάνω από το γραφείο του.

Κεφάλαιο 3

Επιστρέφοντας, μέσα από το κενό, το μυαλό του έτρεχε προς το ραντεβού με το σώμα του. Η ταχύτητα του φωτός ήταν ένας αστείος περιορισμός, ο οποίος ξεπερνιόταν εύκολα. Η οντότητα του διαστήματος παραμορφωνόταν και στροβιλιζόταν, γύρω του, προσπαθώντας με κόπο, να διατηρήσει τους κανόνες του, ενώ εκείνος παρέβαινε αναίσχυντα κάθε έναν από αυτούς. Εκείνος ταξίδευε με την ταχύτητα της σκέψης, αν πραγματικά μπορούσε να αποδοθεί κάποια ταχύτητα σε αυτή. Οι αιχμές των αστεριών θόλωναν και γίνονταν λωρίδες και κηλίδες, σε ένα γκρι φόντο. Πίσω, πίσω στο Ζάρτι. Τον 4^ο

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.